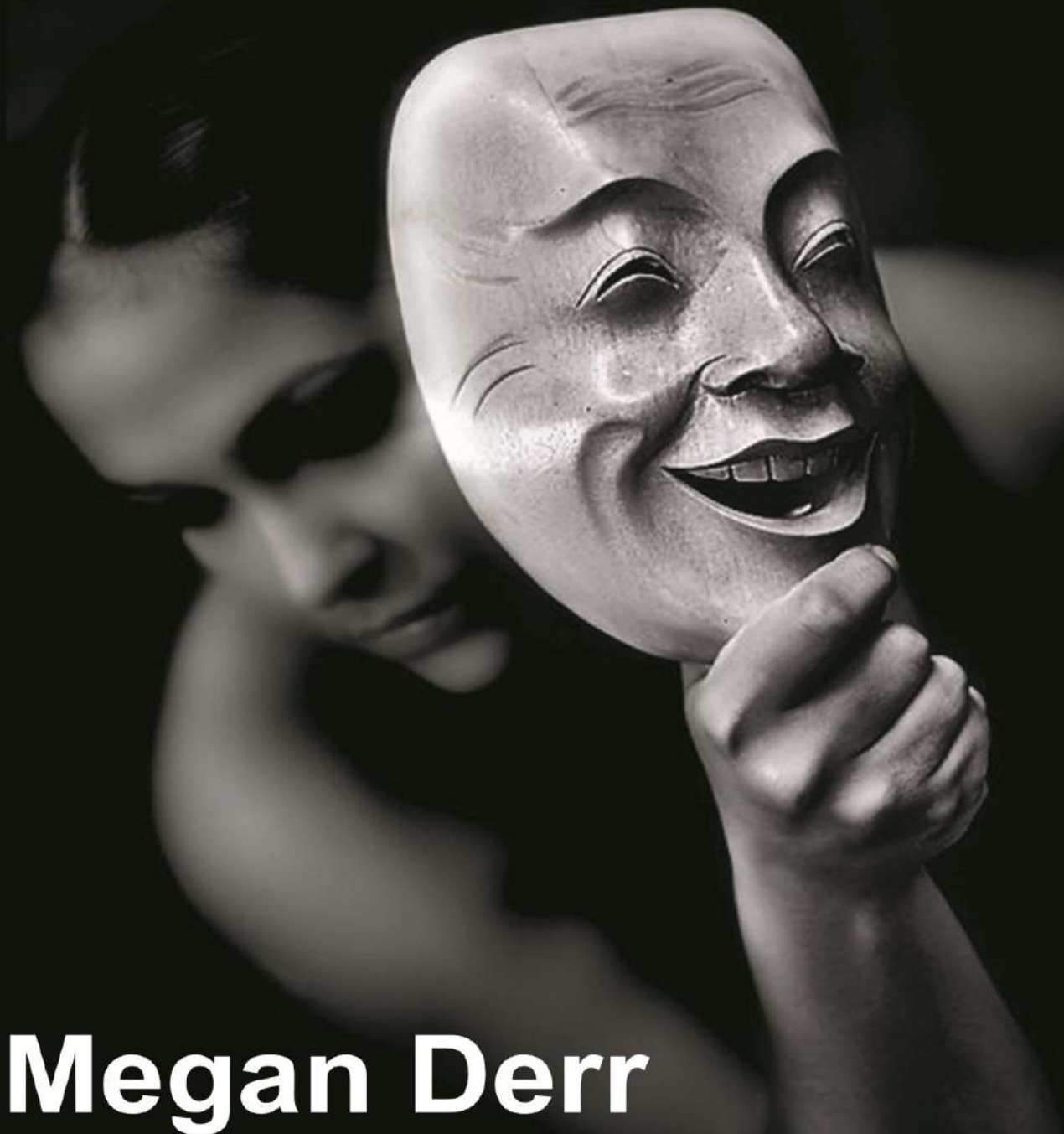

ĐẲNG SAU LỚP MẶT NẠ

Megan Derr

ĐẰNG SAU LỚP MẶT NẠ

Tác giả: **Megan Derr**

Ebook: **Cuibap**

Cover: **onizuka**

Nguồn: **Shirochi.wordpress.com**

1.

Kasumi quan sát người đàn ông trước mặt, lòng thầm cảm ơn chiếc mặt nạ đã giấu đi sự khó chịu của cậu.

Vậy ra đây là ngài Luther Hatcher-Rosque danh tiếng lẫy lừng?

Quá đổi bình thường.

Người ta nói ngài là người có học thức cao rộng, tư duy thông thái không ai bằng, ngoại hình và cung cách không ai sánh.

Còn người đàn ông trước mặt họ đây tuy khá cao to nhưng... lại rất không đâu vào đâu. Gọng kính xiêu vẹo, mái tóc bù xù được buộc qua loa bằng sợi dây lụa xanh chói, quần áo thì nhìn như thể đã qua bàn tay giặt là của một tên hầu vừa nốc xong cả thùng rượu.

Nếu đây là người sẽ bầu bạn với chủ nhân của cậu trong những ngày sắp tới... Kasumi tự hỏi không biết có nên sắp xếp cho quý ngài kia ra về sớm không.

Những ngón tay dài ấn nhẹ vào lưng, như lời cảnh báo bắt cậu đứng im.

Bị chủ nhân đoán đúng ý dễ dàng như vậy từng khiến cậu lúng túng, nhưng mãi rồi cũng quen.

Cậu không rời mắt khỏi ngài Hatcher-Rosque. Không lý nào kẻ hậu đậu này lại là người mà họ đã nghe danh bấy lâu nay? Chẳng khác gì một tên hề, không đáng được chủ nhân chú ý...

Nghe tiếng gọi khẽ của Minoru, cậu nhẹ nhàng quay bước theo ngài lên tàu. Âm thầm và tao nhã, bí ẩn sau lớp mặt nạ, chỉ sự hiện diện của cậu cũng đủ làm nao núng những âm mưu và đe dọa rình rập.

Không ai được phép chạm vào Minoru, và nếu cậu có quyền thì tên hề ngớ ngẩn kia thậm chí còn không được phép hầu chuyện ngài. Chủ nhân

của cậu là người đức cao vọng trọng, không thể nào lại đi giao du với hạng người như vậy.

Trong suốt một chuyến đi dài ba tháng.

Kasumi ngờ rằng quãng thời gian sắp tới sẽ lết qua chậm hơn bao giờ hết. Thật ra cậu cũng nửa hy vọng sẽ có sự kiện gì đó xảy ra, nhưng đã kịp dập tắt tư tưởng đó trước khi thượng đế kịp nghe thấy mà chiều theo.

Vừa nghe tiếng sột soạt và tiếng kêu phát ra từ phía sau, Kasumi quay ngoắt lại, đúng lúc đỡ ngài Hatcher-Rosque trước khi hắn ta bị ngã đập mặt lên sàn tàu. Ngay khi hắn vừa đứng vững, cậu lập tức rút tay về như bị phỏng, cái nhếch môi nhạo báng trên mặt không ai nhìn thấy.

“Cám ơn.” Hatcher-Rosque mỉm cười lịch sự.

Kasumi quay đầu đi thẳng về phía chủ nhân đang ở phía trước vài bước.

“Ngài đừng bận tâm Kasumi.” Minoru cười từ tốn. “Cậu ấy luôn sẵn lòng giúp ngài.”

Dù muốn lắm nhưng tiếc là cậu không thể cãi lại chủ nhân ở chốn đông người như thế này được.

“Đi nào.” Hatcher-Rosque nói, vuốt lại vài sợi tóc lòa xòa trước mặt. “Tôi sẽ dẫn cả hai đến buồng nghỉ.” Nói xong hắn dẫn đường xuống boong dưới, trên đường đi bị vấp đến mấy lần, và cuối cùng đẩy cửa bước vào một căn buồng nhỏ.

Kasumi nén tiếng thở dài. Tại sao đi du ngoạn lại phải đi tàu mà không đi bộ? Cậu có thể kiểm soát đất liền, nhưng biển cả thì không. Chỗ nghỉ chật chội thế này cũng không phải là sở thích của cậu.

“Tôi rất vinh hạnh được dùng bữa tối nay với ngài và thuyền trưởng. Xin gửi lời cảm ơn của tôi đến ngài ấy, và cảm ơn ngài.”

Sau vài câu xã giao khách sáo, cuối cùng cả hai cũng được yên thân. Nghe tiếng cửa đóng, Kasumi tự cho phép mình thư giãn một chút.

“Khi này cậu thiếu điều rít vào mặt người ta, Kasumi.” Minoru bật cười. “Một quý ngài vô hại và dễ mến đến vậy làm cậu khó chịu lắm sao?”

Kasumi không trả lời.

Minoru cười lớn hơn. “A, Kasumi. Sao lại dễ nổi giận như vậy. Nếu là người ngoài thì quả thật không tài nào đoán nổi gương mặt xinh đẹp ấy đang nghĩ gì sau lớp mặt nạ.”

Gương mặt xinh đẹp. Nếu cái liếc sắc lẹm có hiệu quả thì cậu đã cho ngài thưởng thức nó rồi.

“Hm, xem ra ta lại chọc cậu giận hơn nữa. Cậu mà là mèo thì chắc đã rít qua kẽ răng, xù lông và nhắm ngay mặt ta mà tấn công rồi. A, có cậu bên cạnh quả rất thú vị, Kasumi.”

Cậu cúi chào kiểu cách. “Nguyện vọng cả đời của tôi là trở thành một người thú vị mà, chủ nhân.”

Minoru khịt mũi. “Không hiểu tại sao trong tộc cậu lại có một tên mồm mép như thế này.”

“Ngài nói gì tôi không hiểu.” Kasumi lầm bầm, tiếng nói nghèn nghẹn sau lớp mặt nạ nhưng Minoru đương nhiên là nghe được.

Ngài chỉ tùm tùm cười. “Thôi nào, ta phải thay y phục cho bữa tối. Ta biết ngài ấy trông không được như chúng ta đã nghĩ, nhưng cậu không nên phán xét người khác qua vẻ bề ngoài, Kasumi.”

Kasumi giận dữ phản bác. “Chủ nhân, tôi không đời nào lại bất cần như vậy.”

“Hộ vệ à, sự thật hoàn toàn ngược lại. Cậu có thể nhận ra kẻ thù ở bất cứ nơi đâu, nhờ đó đã cứu mạng ta biết bao nhiêu lần. Nhưng ngoài ra thì cậu không nhìn thấy được người nào nữa. Kỳ lạ thật, một người có thể vừa nhìn ra vừa không nhìn ra nhiều thứ như cậu.”

“Tôi chỉ nhìn những gì cần thiết để bảo vệ ngài.” Kasumi trả lời khô khốc. Cậu chưa một lần làm chủ nhân thất vọng. Trong thời gian huấn luyện, cậu luôn vượt trội hơn những kẻ khác. Cậu là niềm tự hào của cả dòng họ và bộ tộc.

Minoru chỉ thờ dài. “A, Kasumi. Ta không có ý xúc phạm cậu, chỉ muốn góp ý mà thôi. Cậu là một hộ vệ hoàn hảo, hoàn toàn xứng đáng với số bạc ta đã bỏ ra và còn hơn thế nữa. Quả thật không ai xuất sắc hơn cậu.”

Kasumi gật đầu một cách cứng nhắc, vẫn đứng nguyên vị trí cũ.

“Cậu buồn cười thật.” Minoru nói. “Có lẽ cậu thích bị xúc phạm chẳng. Nếu cậu vẫn cứ cố chấp như vậy, Kasumi, ta sẽ bắt cậu gỡ mặt nạ ra khi ta dùng bữa.”

“Chủ nhân!” Kasumi gất.

Minoru cười. “Thôi nào, lại đây giúp ta.”

Vừa lầm bầm trong miệng, Kasumi vừa giúp Minoru khoác lên bộ y phục khác thích hợp hơn cho một buổi tối với những người cùng địa vị. Cậu nhanh chóng kèm lại cái khịt mũi khinh thường khi phải xem tên hề vụng về đó ngang hàng với ngài Minoru.

Kẻ không có khả năng đi trên một đường thẳng mà không bị ngã ít nhất ba lần thì thật không thể ngang hàng với bất cứ ai trừ cái sàn nhà.

Khi đã chuẩn bị xong, cậu bước ra ngoài quan sát trước để đảm bảo an toàn rồi mới nhường lối cho Minoru dẫn đường. Cậu ghét những nơi chật hẹp như thế này.

Trong buồng của thuyền trưởng, cậu tiếp tục xem xét mọi góc ngách, phớt lờ Minoru khi ấy đang thì thầm bảo mọi người cứ phớt lờ cậu đi.

“Cậu sẽ dùng bữa với chúng tôi chứ?” Hatcher-Rosque lịch sự hỏi, một tay đẩy cái gọng kính cứ chực tuột xuống và vén mấy lọn tóc ra khỏi mặt.

Minoru cười. “Kasumi có thể, nhưng không muốn – làm vậy là đi ngược lại với thành quả khổ luyện và tín ngưỡng của cậu ấy.”

Kasumi ném cho Minoru cái nhìn cảnh báo, biết thừa rằng dù không nhìn ngài cũng cảm thấy được.

“Hơn nữa, khi ăn Kasumi phải gỡ mặt nạ ra.” Minoru ném lại cho cậu nụ cười nửa miệng trước khi ngồi xuống chỗ mà thuyền trưởng mời. “Ngài Hatcher-Rosque, ngài là người học rộng biết nhiều, hẳn ngài có nghe qua đôi chút về những hộ vệ nổi tiếng của chúng tôi?”

Hatcher-Rosque đẩy gọng kính lên, mắt ánh vẻ tò mò.

Kasumi liếc hẩn sắc lém.

“Xin cứ gọi tôi là Luther. Tôi nghĩ không ai biết gì về những hộ vệ lầy lừng của vùng đất bóng đêm này.”

Minoru cười rộng hơn, ra hiệu cho Kasumi đến gần.

Cậu ngoan ngoãn nghe theo, thầm rửa xả chủ nhân bằng tất cả những cái tên cậu biết và chế ra thêm một số nữa khi bị bắt phải cúi xuống.

Bàn tay mịn màng chạm vào mặt nạ của cậu, một cử chỉ mà nếu là bất cứ ai khác đã bị chặt tay ngay tức khắc. Kasumi chỉ đứng bất động, ngoại trừ đôi mắt không ngừng quan sát khắp phòng. Không có gì khác lạ nhưng cậu vẫn thấy bất an.

Cũng có thể là vì Minoru đang dồn cậu vào thế bí. Chủ nhân gì mà ngu ngốc, tự mãn, quá đáng, lúc nào cũng tự cho là mình đúng.

Những ngón tay dài lần theo từng đường chạm trở lấp lánh như ngọc, lướt qua mũi và môi, nơi mà màu sắc sẫm dần, đổ thành một sắc đen tuyền ở nửa phần bên trái. Mỗi chiếc mặt nạ là một tác phẩm độc nhất vô nhị, những ký hiệu trên đó chỉ người trong bộ tộc mới hiểu. Trừ chủ nhân của mình, không ai có thể ra lệnh cho một hộ vệ gỡ nó ra.

“Cả tôi cũng không hiểu những ký hiệu này có ý nghĩa gì.” Minoru giải thích. “Tôi mua cậu ấy tám năm trước, và thú thật nhé, số bạc tôi bỏ ra là cả một gia tài.” Ngài nháy mắt và ra hiệu cho Kasumi đứng thẳng dậy. “Hộ vệ chỉ cho cha mẹ, sư phụ và chủ nhân thấy mặt mình mà thôi – hoặc chỉ làm vậy theo lệnh của chủ nhân.”

Thuyền trưởng cau mày. “Nhưng nếu có kẻ giả danh đeo chiếc mặt nạ đó thì làm sao ta biết được? Chắc chắn tình huống đó phải xảy ra rồi chứ.”

Minoru cười.

Kasumi nghiêng chặt câu nguyên rửa giữa kẽ răng.

“Ngài thuyền trưởng thân mến.” Minoru cười, nụ cười đã thuyết phục được biết bao người đâm đầu vào rắc rối. “Mời ngài thử gỡ nó ra xem.”

Vị thuyền trưởng nhướn mày nhưng cũng gật đầu đứng dậy, đi vòng qua bàn để lại gần Kasumi. Ông ngần ngừ một lúc rồi đưa tay gỡ chiếc mặt nạ ra.

Nó không nhúc nhích.

Kasumi sôi sục ước giá như điều “không được làm tổn hại đến chủ nhân” không có trong bản thỏa thuận.

“Sao nó không chịu rời ra?” Thuyền trưởng ngạc nhiên hỏi.

“Vậy ra tin đồn người xứ này còn giữ khả năng phép thuật là thật sao?” Luther hỏi.

Minoru cười nhẹ. “Chỉ biết qua loa một ít thôi. Cá nhân tôi thì mù tịt. Những bộ tộc bí mật, như tộc của Kasumi chẳng hạn, vẫn còn biết đôi chút. Chiếc mặt nạ Kasumi đeo có lẽ là loại phép thuật mạnh nhất còn tồn tại.”

“Thú vị thật.” Luther nói, tay lại đẩy gọng kính lên sống mũi và nếu hẳn ta dám làm vậy một lần nữa, Kasumi sẽ giật phắt cặp kính ra khỏi mặt hẳn và sửa nó lại cho ra trò. Thật là, chuyện nhỏ nhặt đến vậy mà hẳn cũng không biết để ý sao? Lẽ ra đây phải là một trong những nhà học giả danh tiếng nhất thế giới, vậy mà cả chuyện y phục cũng không tự lo được? Hẳn có lòng tự trọng không? Bữa tối tiếp tục như một màn tra tấn. Kasumi không phàn nàn việc phải đứng bất động một chỗ. Cậu đã từng dự những bữa ăn lê thê và tẻ nhạt hơn thế này nhiều. Cậu chỉ không tài nào tưởng tượng nổi người đàn ông trước mặt mình lại là vị học giả cậu đã nghe người ta ca ngợi hết lời. Cậu cũng không hiểu tại sao chủ nhân lại có hứng thú với một kẻ nhìn chẳng khác gì tên khờ, lời lẽ lấp bắp vụng về nhưng vẫn tỏ rõ sự thông minh nức tiếng.

Một người được thiên hạ coi trọng đến như vậy lẽ ra phải biết để tâm đến bề ngoài của mình hơn.

Khi món tráng miệng được dọn ra, Kasumi chỉ muốn reo hò nhẹ nhõm. Thế rồi Luther lóng ngóng đánh đổ cả ly cà phê vào đĩa bánh và Kasumi chỉ biết đảo mắt ngao ngán, không cần bận tâm xem có ai nhìn thấy cậu – mà cậu nghĩ là không. Cuối cùng, khi mọi thủ tục ăn uống và trò chuyện và chào hỏi đã xong, Kasumi gần như lôi xềnh xệch Minoru về buồng.

Minoru chỉ cười lớn. Kasumi cố tình lờ ngài đi, im lặng đóng vai hộ vệ cho đến khi Minoru cười thêm tiếng nữa rồi đặt mình xuống giường và nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Riêng cậu vẫn đứng đối diện nơi ngài đang nghỉ để có thể quan sát mọi thứ rõ ràng – cửa sổ, cửa ra vào, và giường ngủ. Chỉ đến khi mọi tiếng động còn hoặc không còn vang lên chứng tỏ con tàu đã yên giấc, cậu mới nhắm mắt lại. Vẫn đứng.

Tiếng cử động làm cậu thức dậy, nhưng trước khi mở mắt ra cậu đã biết đó là Minoru. Âm thanh xung quanh cho thấy trời đã sáng.

“Chào buổi sáng, Kasumi.”

“Chào ngài.” Kasumi lầm bầm.

“Cậu phải ăn gì đi.”

Kasumi nhún vai.

Minoru thở dài. “Gọi bữa sáng giúp ta, Kasumi. Cho hai người.”

“Chủ nhân.” Cậu sai bước về phía cửa, nhú mào và kéo – cánh cửa bật mở, bên ngoài là một thủy thủ đang giơ tay lên vừa định gõ.

“Ừm.” Anh ta tỉnh ra khỏi cơn ngạc nhiên, liền nói. “Thuyền trưởng hỏi ngài có muốn dùng bữa sáng với ông ấy không.”

“Phiền cậu báo lại tôi rất sẵn lòng.” Minoru trả lời. “Gọi giúp tôi một phần bữa sáng đến đây cho hộ vệ của tôi.”

“Vâng thưa ngài.” Viên thủy thủ giơ tay chào rồi chạy đi.

Kasumi quay lại vị trí cũ.

“Đừng nói là cậu vẫn còn giận chuyện hôm qua.” Minoru nhẹ nhàng nói. “Cậu không thích ngài ấy đến vậy sao?”

“Đó không phải ngài gì hết.” Kasumi đáp trả. “Chỉ là một tên ngốc. Tại sao một người lại chịu tự hạ thấp mình như vậy? Hẳn ta không biết xấu hổ à? Không quan tâm chút nào à?”

Minoru thở dài. “Kasumi à, ta đã biết cậu gần mười năm rồi. Ta hiểu cậu rõ hơn cậu tưởng và chắc chắn là ta hiểu cậu hơn rất nhiều người trong bộ tộc của cậu. Cậu chỉ nhìn thấy sự hậu đậu nơi Luther thôi sao? Cậu không thắc mắc tại sao ngài ấy lại làm cậu bực bội đến mức này sao?”

“Tôi không phải học trò của ngài.” Kasumi lạnh lùng nói. “Ngài giữ lấy bài học đó mà dạy cho những người ham học hỏi và lăm bặc lăm vàng hơn.”

“Cậu hết thuốc chữa rồi.” Minoru phán.

Kasumi đi về phía cửa và mở phăng ra trước khi viên thủy thủ kịp gõ, cơn giận bất giác nguôi đi trước gương mặt hốt hoảng pha lẫn khó chịu của anh ta. Cậu nhận khay thức ăn và đóng cửa lại.

“Phép lịch sự đâu rồi, Kasumi.”

“Tôi không có cái đó.”

Minoru đảo mắt. “Gỡ mặt nạ ra, ăn và tắm đi. Thật là, nếu cậu vẫn còn giận dữ chuyện ta phô trương cậu tối qua – quên đi có được không. Bọn họ hiểu kỳ nên giải thích vài điều cơ bản để xua đi sự chú ý và giúp cậu chìm xuống thì có gì là không tốt. Bình thường cậu đâu có căng thẳng thế này, Kasumi.”

“Tôi không thích hẳn.” Kasumi nói. Y theo lệnh, cậu gỡ chiếc mặt nạ ra, ăn và tắm rửa nhanh chóng. Cậu ghét những lúc như thế này, không thể đề phòng tối đa được, nhưng chuyện bắt buộc thì không thể tránh.

Chỉ một lúc sau cả hai đã sẵn sàng và Kasumi theo bước chủ nhân đến buồng của thuyền trưởng.

Bên trong, Luther đang chờ, thậm chí áo khoác còn không mặc mà chỉ có mỗi chiếc áo sơ mi. Quá sức thô lỗ!

“Chào buổi sáng.” Hẳn chào, đeo mắt kính lên. “Đêm qua cả hai nghỉ ngơi thế nào?”

“Rất tốt, cảm ơn. Còn ngài, Luther?”

Luther mỉm cười. “Vâng, rất tốt.”

Minoru cười đáp lại và ngồi xuống.

Kasumi nhìn thấy cây súng kíp chậm mất một giây – hai phát được bắn ra, và cậu né kịp thời nên viên đạn nhắm ngay tim lại ghim vào tay. Cậu va người vào tường.

Bên cạnh, viên thuyền trưởng ngã gục, máu từ từ loang ra thành vũng.

Luther vớt khẩu súng kíp xuống sàn, lôi ra khẩu mới và chĩa thẳng vào đầu Minoru. “Hộ vệ ơi là hộ vệ, hộ thân còn chưa xong mà hộ vệ ai.” Hẳn giật cặp kính ra, thả rơi xuống sàn rồi thản nhiên đập vỡ.

“Mi là ai?” Minoru điềm tĩnh hỏi.

“Gọi ta Luther được rồi.” Luther thư thả trả lời. “Nghe anh em đồn hộ vệ của Quần đảo Đêm ghê gớm lắm – ta cứ tưởng phải anh bạn phải cao tay hơn chứ.”

Minoru nhún vai. “Cậu ấy vẫn chưa chết.”

“Chưa chắc.” Luther đáp. “Sống chết là tùy ở ngài.”

“Không được giết cậu ấy. Mi muốn gì?”

Luther ra hiệu cho Minoru đứng dậy. “Cái đó để lên tàu của ta hăng tính, ông bạn à.”

Giọng nói của hắn thay đổi hoàn toàn. Kasumi gần như không nhận ra tên hề mà cậu đã giễu cợt suốt một ngày qua. Sự lúng túng vụng về biến mất, thay vào thói lặp lặp thường thấy là giọng miền bắc chuẩn, và khi tên học-giả-hóa-thân-sát-nhân quay về phía cậu, Kasumi nhận ra đôi mắt hắn một khi không còn ẩn sau cặp kính trề đã trở nên lạnh lùng sắc bén như dao.

Giữ chặt vết thương trên cánh tay, cậu vất vả đứng dậy, căng mắt nhìn cho rõ cảnh tượng phơi bày trước mặt. “Làm sao?”

Minoru hướng về phía cậu và Kasumi trừng mắt dữ dội, thầm mong vị chủ nhân quý hóa biết ý mà im lặng.

“Kasumi, cậu không còn là hộ vệ của ta nữa. Ta không còn là chủ nhân của cậu nữa.”

Chết tiệt. Cậu chỉ muốn siết cổ ngài. Đây là lỗi của cậu, lẽ ra Minoru không nên tìm cách giúp cậu.

“Phép thuật à?” Luther hỏi, súng vẫn ghim vào đầu Minoru nhưng mắt lại xoáy vào Kasumi. “Ta không tin có phép thuật. Ta muốn biết rắc rối của ta nhìn ra làm sao.” Hắn giơ tay lên kéo.

Chiếc mặt nạ vẫn nằm im.

“Cái quý gì?”

Kasumi nhếch môi cười.

“Nhúc nhích một bước là ta bóp cò.” Luther thản nhiên nói.

“Cái gì?” Minoru kêu. “Nếu mi giết ta...”

Luther phá ra cười và tóm lấy cánh tay bị thương của Kasumi, siết mạnh, làm cậu suýt bật ra tiếng kêu đau đớn. Cậu bị ném vào một chiếc ghế, rũ người ra lập tức. Chuyện gì đang xảy ra? Cậu đã từng bị thương nặng hơn như thế này nhưng vẫn cầm cự được kia mà.

Là thuốc độc?

“Nếu giết ngài ta sẽ mất đi món hàng trao đổi?” Luther nói nốt câu hỏi của Minoru. Hắn ngửa đầu cười lớn.

Mắt Minoru mở to. “Mi không cần ta.”

“Ngài không phải người mà ta được trả tiền để bắt.” Luther nói. “Mục tiêu của ta vừa bị trúng một loại kịch độc làm từ nọc nhện. Xem ra hết gây chuyện được rồi. Mà tìm ra thuốc độc cho cậu mất công thật nhé.” Luther nâng cằm cậu lên, ngón tay cái trầm tư vuốt nhẹ qua đôi môi của chiếc mặt nạ. “Đám hộ vệ các người hiển nhiên là miễn nhiệm với quá nhiều loại độc dược. Ta đã phải lùng sục cùng trời cuối đất, sau đó còn phải lên kế hoạch đầu độc cậu. Ta đã ngờ là không bỏ độc vào thức ăn được. Kế hoạch xem ra suôn sẻ hơn ta tưởng nhiều.”

Hắn thô bạo đẩy cằm cậu ra, làm đất trời quay cuồng trước mắt cậu. Cơ thể cậu đang tìm cách chống chọi với chất độc, nhưng có vẻ như sau bao khó khăn rốt cuộc Luther đã tìm được một loại độc dược cậu không hóa giải được.

Kasumi tự hỏi liệu Luther có biết rằng một khi cậu không chết, chất độc này sẽ không bao giờ tổn hại cậu được nữa. Tốt nhất là nên giữ kín bí mật đó. Không còn hơi sức nữa, cậu ngả đầu lên bàn nhưng vẫn cố gắng không ngất xỉu.

Nếu cậu chỉ còn có thể nghe, cậu sẽ nghe kỹ từng lời.

“Tại sao mi giết thuyền trưởng?”

“Hắn không phải người của ta.” Luther đáp. “Rất tiếc, nhưng để hắn toàn mạng quay về sẽ gây bất lợi cho bọn ta. Theo những gì ta nghe được ở cảng, hắn có biến đi cũng không ai nhớ. Ông bạn sẽ sớm nhận ra bọn ta nhập vai thủy thủ lịch lãm rất xuất sắc, nhưng tên nào cũng là tội phạm từ trong máu mà ra thôi.”

Minoru nói gì đó Kasumi nghe không rõ sau một hồi chiến đấu quyết liệt, cậu cũng đành chịu thua chất độc đang xâm chiếm ý thức mình.

Cậu thề rằng tên học giả mạo danh đáng nguyên rủa sẽ phải trả giá, rồi chìm vào bóng tối.

2.

“Cậu định ăn thế nào đây?” Luther lơ đãng hỏi.

Ngày hôm kia họ đã di chuyển từ con tàu đang đi sang một con tàu nhìn như thể sắp đi đánh nhau đến nơi – gỗ sẫm màu, buồm đen kịt. Khi tất cả vừa leo lên boong tàu Giấc Mơ, Luther lập tức ra lệnh đánh đắm chiếc kia.

Kasumi không nói gì, kiên quyết không trả lời tên khốn đã làm được việc chưa ai làm nổi: lừa cậu. Minoru nói đúng – cậu đã bị lớp vỏ ngờ nghêch của hắn làm mờ mắt. Bao nhiêu năm dài khổ luyện, thế mà chỉ trong phút chốc cậu bị hạ gục bởi thói kiêu ngạo của chính mình. Sự phụ nhất định sẽ thấy rất nhục nhã. Kasumi tự thấy nhục nhã cho bản thân.

“Nếu cậu định làm hỏng việc của ta bằng cách tuyệt thực, kể ra cũng khá hiệu quả – ngoại trừ một vấn đề, Minoru.”

Minoru. Trên cơ bản, ngài đã chấm dứt thỏa thuận với cậu, một ưu đãi mà Kasumi không xứng đáng. Tuy nhiên, điều đó có nghĩa là không ai có thể gỡ mặt nạ của cậu ra được nữa và cậu có thể giữ được sức mạnh của nó bên mình.

Chẳng hạn như cậu không cần phải ăn uống gì suốt mấy ngày liền.

“Chừng nào cậu còn không chịu ăn, bọn ta sẽ không cho Minoru ăn.” Luther nói, đứng dậy bằng ngang qua phòng, quỳ xuống để nắm lấy tóc Kasumi và kéo ngược về phía sau. Đôi mắt xám xanh lạnh lẽo, tương phản hẳn với sự thân thiện thường trực của tên hậu đậu trước kia. Sự cay đắng lại đổ ập lên đầu Kasumi khi cậu nhận ra cậu chưa bao giờ nhìn kỹ vào đôi mắt ấy. Chỉ nhắc thấy cặp kính của hắn thôi cậu đã khó chịu rồi. Quá kém cỏi! Tên khốn này dù là ai đi nữa, hắn cũng nắm quá rõ cách đâm xuyên qua sự cảnh giác của Kasumi. “Vẫn không chịu hợp tác à?”

Kasumi không nói gì.

Cậu ước gì cậu biết Minoru đang ở đâu, nhưng khi vừa đặt chân lên con tàu mới họ đã lập tức bị cách ly – Luther ra lệnh cho người đưa Kasumi đến buồng riêng của hắn, vì hắn “không nghĩ cậu nên được giam riêng một mình một cõi”. Thông minh đấy, vì Kasumi nhất định sẽ không phí một giây nào để thoát khỏi đây và giết từng tên khốn một.

Luther thả tóc cậu ra để lần tay lên chiếc mặt nạ. Kasumi ngồi im chỉ vì cậu không có lựa chọn nào khác – chân bị xích xuống sàn, thân trên cũng bị xích bằng ngang người và hai cánh tay dang ra, khóa chặt vào tường. Màn bắt cóc nho nhỏ này được chuẩn bị khá chu đáo.

Việc cậu muốn biết hơn hết thầy là tại sao lại có người muốn bắt cậu. Không ai quan tâm đến cậu và bộ tộc của cậu. Họ là những cái bóng – mạnh thật đấy, nhưng bóng vẫn chỉ là bóng mà thôi. Họ không được xem là dân thường, không được xem là gì cả. Chỉ đặc biệt có một số ít người biết được cách liên lạc với các bộ tộc bí mật.

Hơn nữa, tại sao lại nhất định phải là cậu? Hay chỉ vì cậu là hộ vệ duy nhất trong vùng này? Quả thật không ai đi du ngoạn thường xuyên hoặc đi xa như Minoru. Là một trong những học giả tiếng tăm và gây tranh cãi nhất thế giới, việc ngài bị hăm dọa không phải hiếm. Nhưng có người muốn bắt cóc hộ vệ của Minoru?

Kasumi chán ngán bí ẩn và bất ngờ lắm rồi.

Luther vẫn còn lần mò trên chiếc mặt nạ và cậu dùng hết sức để kèm chế tiếng nạt tên khốn dừng trò ấy lại. Cậu nhất định không phản ứng lại sự khiêu khích của hắn. Nhưng cơn giận vẫn còn đó. Chiếc mặt nạ là của cậu, chỉ chủ nhân và sư phụ có quyền chạm vào. Cậu không cần tên xa lạ, tên lừa đảo, tên hải tặc này đặt tay lên nó – một cách thân mật như vậy. Kasumi sẽ giết hắn.

“Quả là một kiệt tác.” Cuối cùng Luther lên tiếng. “Tại sao nó không chịu rời ra? Có mảnh lới gì à? Mạo nhận là phép thuật kể ra cũng khôn khéo, nhưng ta biết thật ra có trò gì mờ ám đây.”

Kasumi vẫn im lặng.

“Hmm.” Luther lầm bầm. “Bướng bỉnh à. Hay, ta thích người như vậy.” Hắn cười nhẹ rồi đứng dậy, rảo bước về phía bàn, quay ngược chiếc

ghế lại rồi ngồi xuống, hai tay gác lên thành ghế. “Khi ăn cậu sẽ phải gỡ nó ra, và từ giờ cho đến khi cậu chịu ăn, Minoru sẽ nhịn đói cùng cậu. Cậu thì ta biết chắc có thể chịu được một thời gian, nhưng ngài học giả lớn tuổi hơn cậu rất nhiều và bộ dạng xem ra không được dai sức như cậu đâu.”

Ô, phải lắm. Kasumi sẽ giết hẳn. Từng nhát, từng nhát một.

Luther bật cười. “Đang nghĩ cách giết ta à? Có nhiều cách để từ từ hành hạ một người đến chết quá nên không biết nên chọn cách nào hả? Ta nói thật nhé, đây không phải thù riêng. Công việc là công việc, thế thôi.”

Kasumi không nói gì.

“Hmm, kín miệng nhỉ.” Luther nhếch mép, vừa đứng dậy vừa đẩy chiếc ghế lại chỗ cũ. “Chỉ khiến ta càng muốn nghe tiếng cậu hét.”

Cậu vẫn im lặng vì đang bận cắn chặt lưỡi. Luther đến gần, lại chạm vào cậu và Kasumi khi ấy chỉ khao khát vùng ra được mớ xích đang ghì chặt người – nhưng đối phương quả thật vô cùng chu đáo.

“Đã đói chưa?” Luther cười khẩy. “Minoru thì chắc đói rồi. Từ đêm đầu tiên ra biển đến giờ ngài ấy đã ăn gì đâu. Ta nghe nói buổi sáng ta bắt cậu, cậu đã ăn một bụng no nê rồi nên nhất định là sẽ cầm cự được lâu hơn.”

Kasumi chỉ mong đến ngày được thấy cảnh hẳn chảy máu đến chết. “Cho ngài ấy ăn.”

“Cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Cậu gỡ mặt nạ ra và ăn trước đã.”

“Ta không thể gỡ nó ra khi cả hai tay bị xích.” Kasumi nói. “Và nếu mi thả ta ra, ta sẽ giết mi.”

Luther lại chạm vào nó. “Tại sao nó không chịu nhúc nhích một ly?”

“Mi không phải chủ nhân ta, cũng không phải sư phụ ta, dĩ nhiên mi không bao giờ gỡ nó ra được.” Kasumi đáp trả. “Tin hay không tùy mi, nhưng phép thuật là phép thuật.”

“Hmm.” Luther thử kéo thêm lần nữa. “Ta đoán nó bị dán cứng xuống, nhưng nếu vậy cả cậu cũng không gỡ được.”

“Mi quan tâm làm gì? Chỉ là chiếc mặt nạ thôi.”

Luther nhún vai. “Ta vốn muốn biết mặt mũi kẻ địch của mình, và ta không ưa bị đánh đổ.”

“Nhưng bản thân mi đánh đổ người khác thì không sao.”

“Vẫn còn cay cú chuyện ta lừa cậu à?” Luther cười ngạo nghễ. “Thật tình mà nói, để làm được việc đó không dễ đâu. Ta chưa đóng vai thẳng ngực bao giờ, phải mất mấy tháng tập luyện mới nhập vai đấy nhé.”

Mấy tháng? Kasumi nhú mày.

Luther cười rộng hơn. “Tốt, có cái cho cậu gặm nhấm suy nghĩ rồi. Mà mắt cậu đẹp thật đấy. Hệt như vàng nung chảy.”

Kasumi phớt lờ câu châm chọc. “Tại sao có người lại muốn bắt cóc ta?”

“Đó không phải chuyện của ta.” Luther trả lời. Hẳn định nói tiếp nhưng bị ngắt lời bởi tiếng gõ cửa.

Hẳn đứng dậy, lên tiếng cho người ở ngoài vào.

“Thuyền trưởng.”

Luther gật đầu với người đàn ông vừa nói, ra hiệu cho gã cùng một người khác trẻ hơn nhiều vào phòng. Tên thủy thủ trẻ lập tức xếp những thứ cậu ta đang cầm trên tay lên bàn. Bên cạnh, Luther tiếp tục thì thầm với gã kia, mà Kasumi biết chính là thuyền phó.

Vài phút sau tên thuyền phó ra ngoài.

“Được chưa, thuyền trưởng?” Tên thủy thủ hỏi.

“Rồi.” Luther nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo sơ mi kịch cớm hẵn vẫn đang mặc, phô ra phần thân trên không học giả nào có được. Nếu là lúc khác thì Kasumi có thể đã tự cho phép mình ngưỡng mộ hẵn vài giây. Nhưng lúc này đây, cậu chỉ muốn cướp lấy con dao cạo trong tay tên thủy thủ mà rạch ngang cổ tên khốn Luther.

Luther thư giãn ngồi xuống để cậu ta cắt tóc và cạo râu cho, thỉnh thoảng đáp lại những câu huyền thuyên trò chuyện. Xong việc rồi, cậu ta dọn bàn và bước ra ngoài.

Còn lại một mình, Luther tiến về phía tủ quần áo đóng dưới giường, lôi ra một bộ y phục rồi lột bỏ hết đồ trên người.

Kasumi nhìn đi chỗ khác.

Khi Luther bước vào tầm nhìn của cậu, hẵn đang đứng rót rượu bên một cái quầy nhỏ gần bàn, trên người là y phục mới vừa như in. Không còn

vương lại chút hình ảnh nào của vị học giả ngờ nghệch. Đây đúng là một thuyền trưởng hải tặc không sai. Mái tóc vàng đã được cắt ngắn gọn gàng, chỉ chừa phía trước phủ gần hết trán. Đôi mắt xám xanh rất sáng và sắc, liếc về phía Kasumi kèm theo nụ cười nửa miệng trên môi. Chiếc áo vải trắng, quần đen và áo khoác làm nổi bật bờ vai rộng, vòm ngực săn, phần hông thon và đôi chân dài. Hắn xỏ vào một đôi ủng cao.

Chỉ nhìn hắn thôi cũng khiến cậu giận điên người.

“Cậu muốn uống gì không?” Luther hỏi.

“Tên mi không phải Luther.” Cậu nói.

Luther cười rộng, rót đầy một ly brandy rồi tự tin tiến về phía cậu, quỳ xuống với ly rượu cầm hờ hững trên đầu ngón tay. “Ta có rất nhiều tên, thêm một cái nữa thì có là gì. Nếu có cái nào cậu đặc biệt thích, cứ tự nhiên gọi.”

Kasumi không nói gì.

“Vậy cậu còn muốn ăn không? Cậu phải cho ta biết cách gỡ mặt nạ ra.”

“Chỉ có ta mới làm được.”

“Nếu ta chơi trò này với cậu, thì ta nhớ là cậu nói chủ nhân của cậu có thể. Hay là ta gọi Minoru đến.”

Suýt nữa Kasumi đã ước Luther có thể nhìn thấy nụ cười của cậu. “Ngài ấy đã chấm dứt thỏa thuận với ta trên tàu trước rồi, mi không nhớ sao? Ngài ấy không thể gỡ nó ra được nữa.”

“Việc gì phải giấu diếm như vậy?” Luther hỏi. “Nếu lúc nào cũng khư khư đeo dính cái ấy thì ai mà để ý mặt mũi cậu tròn méo ra sao. Làm vậy để làm gì?”

“Không phải chuyện của mi.” Kasumi nói. “Mi để ý làm gì?”

Luther nhả nhặn cười và chạm vào chiếc mặt nạ. “Ta nói rồi, ta không ưa bị đánh đổ.”

Kasumi chắc đã phá ra cười nếu không phải vì tình huống không cho phép. Nhất là khi tên khốn vẫn còn chưa chịu rời tay ra khỏi mặt cậu.

Hắn bỏ tay xuống. “Ha, nếu cậu không tìm ra được cách để ta gỡ nó ra thì cứ việc nhịn đi. Cậu nhịn thì Minoru cũng nhịn. Quyết định thế nào tùy

cậu.”

“Ta đã nói rồi.” Kasumi trả lời. “Phải chính tay ta gỡ nó ra mới được. Bằng không thì là chủ nhân hoặc sư phụ ta. Mi muốn ta ăn thì mi phải cởi trói ít nhất một tay của ta, và nếu mi làm vậy, ta sẽ giết mi.”

Luther cười vang. “Trước khi cậu kịp giết hết người của ta thì cậu đã bị giết rồi. Hơn nữa, chỉ hai người cậu làm sao điều khiển được con tàu này. Cậu đang ở giữa biển cả mênh mông mà không biết vị trí của mình là ở đâu. Đến nước này thì lựa chọn tốt nhất và duy nhất của cậu là hợp tác với ta.”

Kasumi im lặng.

“Hmm. Nghĩ cho kỹ đấy nhé. Nếu cậu cứ cứng đầu thì ta không còn lý do gì để cho cậu cơ hội nữa, và bớt đi Minoru thì bớt đi một miệng ăn thôi.”

“Giây phút ta thoát ra được, ta sẽ giết mi.” Kasumi trả lời.

Luther vẫn còn cười. “Ta bảo đảm ta không có thù oán gì với cậu. Công việc nào ta cũng xem như nhau. Thật ra thì, tù nhân à, ta cũng muốn tha chết cho Minoru. Ngài ấy không dính dáng gì đến chuyện này, chỉ là phương tiện để điều khiển cậu. Ta chỉ giết người khi tình huống ép buộc, và ngài ấy vẫn chưa có tên trong danh sách ép buộc của ta – trừ khi ngài ấy phải chết để cậu chịu hợp tác.”

“Giết ngài ấy và ta không còn lý do gì để hợp tác với mi.”

“Nói phải.” Luther nói. “Cậu đúng là rất thú vị.”

Kasumi không nói gì.

Luther đặt lại ly rượu lên bàn, rồi mở cửa bước ra và gọi lớn, xong hẳn đóng cửa và quay lại. “Thế nhé. Ta đã cho người đem thức ăn đến, giờ chúng ta chỉ còn việc nghĩ ra cách nào để cậu ăn mà không cần phải giết ta.”

Một lúc sau, sự yên lặng bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa nhẹ, và một thủy thủ bước vào theo lệnh của Luther. Mùi thức ăn ngào ngạt như trên người Kasumi. Chết tiệt.

“Đặt khay xuống rồi cởi trói một tay của cậu ta.” Luther ra lệnh. “Cẩn thận.”

“Rõ, thuyền trưởng.”

Kasumi chờ.

“Ra ngoài.” Luther nói. Hắn đi theo tên thủy thủ và khóa cửa lại sau lưng gã, rồi quay người tiến về phía Kasumi. “Có định gỡ ra và ăn không?”

“Cho ta thấy Minoru cũng được ăn.”

Luther nhếch môi. “Ta e là cậu đành phải tin lời ta, vì ta không ngu ngốc đến nỗi cho cậu gặp Minoru. Ngài ấy đang ăn. Đối với ta, kiếm tiền là mục tiêu đầu tiên và trên hết giết đi phương tiện duy nhất có thể điều khiển cậu chỉ gây hại cho việc làm ăn của ta.”

Kasumi không nói gì.

“Cựu chủ nhân của cậu đang được chăm sóc chu đáo. Ta thậm chí còn không đụng đến một sợi tóc của ngài ấy. Gỡ mặt nạ ra, ăn, bằng không ta sẽ cho cậu thấy ngài ấy đang bị hành hạ như thế nào.”

Kasumi rửa thầm nhưng chịu thua. Cho hắn thấy mặt cậu cũng không sao vì ngay sau khi làm sáng tỏ được nội tình chuyện này, cậu nhất định không cho hắn sống. Cậu đưa tay lên mặt.

“Chà chà, xinh đẹp thật đấy. Có phải cậu đeo mặt nạ để không làm người ta mất tập trung không?”

Kasumi lờ hắn đi, lẳng lẳng gài chiếc mặt nạ lên cái móc bên tay trái rồi, trong tư thế bất tiện đó, ăn một cách nhanh chóng và gọn gàng nhất có thể. Cậu cứng người và làm rơi muỗng khi Luther xích lại gần, nhưng không bận tâm phản ứng khi bàn tay sần sùi của hắn siết chặt lấy cổ tay cậu.

Chỉ khi Luther chạm vào mặt cậu, cậu mới phản ứng – né đầu qua một bên, giật phăng tay ra xong chụp lấy mặt Luther mà đẩy mạnh. Hắn vừa loạng choạng lùi về phía sau, cậu lập tức vớ lấy chiếc mặt nạ đeo lên trở lại.

Luther ngồi thẳng dậy, khẽ găm gù. “Giờ ta đã hiểu tại sao cậu phải đeo cái ấy rồi, người đẹp à.”

Kasumi trừng mắt nhìn hắn, co duỗi bàn tay không bị xiềng. “Ta không đeo mặt nạ vì lý do nhảm nhí của mi.”

“Phải rồi.” Luther trả lời đầy nhạo báng. Hắn lại gần và xích tay Kasumi lên tường như cũ. “Gương mặt xinh đẹp đến vậy, thêm một thân

hình cũng quyến rũ không kém dưới lớp y phục đen đó, thảo nào mà bọn họ tìm cách bưng bít cậu. Hộ vệ nào cũng đẹp được như cậu à?”

“Ta không biết.” Kasumi nạt. “Ta không biết mặt đồng môn của ta.”

Luther kéo nhẹ chiếc mặt nạ và cau mày khi thấy nó không dịch đi một ly. Hắn buông ra với vẻ khó chịu. “Ta thấy có đeo cái này cũng vô dụng. Có hay không có mặt nạ, dù đi đâu ta vẫn nhận ra đôi mắt cậu.”

Kasumi không nói gì.

Luther cười, đứng thẳng dậy. “Không biết đến khi cho cậu đi nhà xí thì cậu sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối đây.”

Rất nhiều, Kasumi thề trong đầu.

“Đáng tiếc là ta và cậu không chung sống hòa thuận với nhau được.” Luther cười lớn, tay lần theo những vết cắt trên mặt một lần nữa. Kasumi biết vừa được thả ra mà đã tấn công là không khôn ngoan, nhưng cậu chán cảnh ngồi không lăm ròi.

Tăng thêm vô số mảng bầm tím nhức nhối trên người sẽ gây bất lợi sau này, nhưng để cắt được vào mặt tên khốn hợm hình đó thì cái giá phải trả là đáng.

Cậu vẫn không hiểu tại sao một tên thuyền trưởng hải tặc hèn mọn lại có khả năng đánh lại cậu. Càng nghĩ cậu càng tức tối. Tại sao? Chết tiệt.

“Cậu không làm khó dễ cho ta được bao lâu nữa đâu.” Luther nói. “Nhưng nếu cậu thoát được khỏi tay của người thuê ta, ta nghĩ ta sẽ được gặp lại cậu rất sớm. Lúc đó chắc không mời cậu đi uống ly rượu được đâu hả.”

Kasumi im lặng.

Luther cười. “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đây không phải thù riêng. Ta khá là thích cậu nữa kia. Rất sung sức, rất nóng bỏng. Thông thường đến lúc này, tù nhân của ta đã khóc lóc van xin, trừ một số vẫn còn tìm cách mua chuộc ta. Cậu là một thay đổi thú vị và rõ ràng là cậu vẫn còn lo cho Minoru. Chắc cậu không biết là khi lâm nạn, người ta có thể bán đứng bạn bè mình trong chớp mắt.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Luther thật?”

“Ta không biết.” Luther đáp. “Bọn ta dàn xếp để cầm chân Luther lại và tiêu hủy đi bức thư ngài ấy gửi cho chủ nhân cậu, nhưng bắt được cậu rồi thì bọn ta cũng không để tâm nữa. Chắc chắn lúc này bọn họ đã phát hiện ra vấn đề và đang vò đầu bứt tóc tìm cách giải quyết – nhất là khi ai cũng cho rằng Minoru mới là mục tiêu.” Hãn ngửa cổ cười. “Sao hả, cậu thấy trò chơi ta chuẩn bị có chu đáo không?”

Kasumi không trả lời, cũng nhờ tiếng gõ cửa đã kịp ngăn cậu bật ra bất cứ lời phản bác nào.

“Thuyền trưởng.” Thuyền phó thông báo. “Đã thấy chiếc Vực Xanh.”

“Tốt.” Luther nói. “Ta ra ngay. Nói anh em cảnh giác cao độ.”

“Rõ.”

Luther quay về phía Kasumi khi cửa vừa đóng lại. “Sắp kết thúc rồi, tù nhân thân mến. Cuối cùng cậu cũng được gặp kẻ đã chịu nhả ra nửa triệu bạc cho cái đầu của cậu. Cậu có đáng cái giá đó không? Ta có tính quá rẻ không? Hay là quá mắc?”

“Cái giá cho sự nhục nhã này sẽ là máu của mi.”

“Chuyện đó thì ta không nghi ngờ gì.” Luther mỉm cười. “Rất tiếc, nhưng đời là vậy.” Hãn bước ra ngoài, để lại Kasumi một mình.

Cậu bắt đầu lo.

Cậu không muốn phải thừa nhận, nhưng đến những nửa triệu bạc? Một con số đáng ngại. Ai lại chấp nhận trả một số tiền lớn như vậy vì cậu, và tại sao? Câu hỏi lớn nhất là đây – tại sao? Thôi thì cậu sẽ sớm được biết và hy vọng là biết xong cậu vẫn còn mạng để cứu Minoru. Từng phút trôi qua, cho đến hai tiếng sau, Luther quay trở lại và Kasumi âm thầm nhìn hãn trang bị vũ khí. Một thanh đoản kiếm, bốn con dao găm, ba cây súng kíp, đạn và thuốc súng.

“Đừng giở trò.” Luther cầm chìa khóa lại gần. “Minoru đã được đưa lên boong, có thể đi theo chúng ta hoặc bị ném xuống biển cùng sợi xích dưới chân bất cứ lúc nào.”

Kasumi ngồi im và ngoan ngoãn cho hãn kéo dây – mục tiêu trước mắt là thoát khỏi đây rồi mới trừng trị tên khốn này sau. Cậu căn rằng đứng bất

động khi hai tay bị trói oặt ra phía sau, hai chân bị xiềng chặt, chỉ chừa vừa đủ chỗ để đi.

Nhục nhã.

Cậu loạng choạng bước tới và được một cánh tay vòng qua thắt lưng giữ lại cho khỏi ngã. “Cẩn thận nào, người đẹp.”

Kasumi nhất quyết không màng đến lời châm chọc của hắn.

Luther mạnh tay lôi cậu ra khỏi buồng và xuống tàu. Kasumi không để ý đến tiếng cười nhạo và bình phẩm của đám thủy thủ, mắt dán vào người mà cậu nhẹ nhõm nhận ra rằng vẫn còn sống khỏe mạnh.

“Kasumi, tạ ơn trời.”

“Chủ nhân.” Kasumi nói. “Tôi vô cùng xin lỗi. Tôi không còn mặt mũi nào nhìn ngài.”

“Đừng nói linh tinh, Kasumi.” Minoru cười hiền từ. “Ta chỉ quan tâm tại sao có người muốn bắt cậu.”

Luther đẩy cậu về phía trước và ra hiệu cho người của hắn cũng làm vậy với Minoru. “Đi nào, khách hàng đang đợi và ta muốn làm cho xong việc.” Hắn ra hiệu cho gã thuyền phó dẫn đường. Kasumi cười thầm khi nhận ra Luther không tin tưởng giao Kasumi vào tay ai. Cười thầm và thờ dãi, vì nếu là ai khác cậu đã có thể thoát khỏi tay kẻ đó rồi.

Dặn dò thuộc hạ trên tàu xong, Luther gọi hai gã thuyền phó lên đường, tổng cộng là năm người. Họ đi trong im lặng, khung cảnh xung quanh hoang vắng, chỉ là một mảnh đảo nhỏ được bao phủ bởi cát và đá. Cả một bụi cây cũng không thấy. Họ càng đi càng lên cao, cho đến khi đường dốc đến nỗi Kasumi không leo được nữa. “Mi phải cởi trói cho ta.” Cậu thả lỏng hàm răng nghiến chặt này giờ ra để nói.

“Nhìn ta giống thằng ngốc lắm à?” Luther vừa hỏi vừa cười. “Cậu sẽ tìm được cách, sắp đến nơi rồi.” Hắn cười toe toét và nói thêm trước khi Kasumi kịp phản đối. “Tìm cách mà đi, không thì ta rất vui lòng được vác cậu lên vai. Nào.” Hắn thúc mạnh. Kasumi dò dẫm tìm nơi để bấu vói, nhích từng bước khó nhọc, thỉnh thoảng lại được Luther xô hoặc lôi giúp.

Tên khốn.

Cuối cùng họ cũng lên được tới đỉnh đồi và Kasumi thở hỗn hển, nhìn xuống thung lũng hẹp bên dưới. Trước khi kịp quan sát kỹ, cậu đã bị ném xuống dốc và ngã quỵ gối dưới chân đồi bên kia.

Cậu ngẩng phắt lên nhìn Luther nhưng thay vì cái cười ngạo mạn thường thấy, cậu nhận ra Luther bấy giờ đang tập trung vào đám người đứng giữa thung lũng. Sau một lúc, hấn cúi xuống và vục cậu dậy, nhưng mắt vẫn không rời đám người đó.

Mắt Kasumi mở lớn khi bị lôi đến trước mặt bọn chúng.

Bên cạnh cậu, Minoru há hốc miệng, kinh ngạc không kém gì Kasumi.

“Lẽ ra ta phải đoán ra từ sớm.” Minoru nói khẽ. “Jun.”

Người đàn ông đối diện mỉm cười. Ấn tượng đầu tiên của Kasumi khi gặp lão là một con chuột thối tham lam. Tám năm sau, ấn tượng đó vẫn không thay đổi. Lão bước lại gần, tách ra khỏi đám người đứng sau và dang rộng tay. “Thuyền trưởng Cenel, không ngờ ngài rất biết giữ chữ tín.”

“Ta cứ xem như ngài vừa khen ta vậy.” Luther nhã nhặn đáp, tay này rút ra khẩu súng kíp, tay kia kéo Kasumi về phía trước. “Đây nhé, ngài thiếu ta 250 ngàn bạc.”

Jun liếc nhìn hấn, rồi tập trung chú ý vào Kasumi. “Lâu quá không gặp, môn đồ của Đông tộc.”

Kasumi từ chối trả lời – vậy ra đây là kẻ đã chi tiền ra để bắt cóc cậu? Con chuột bẩn thỉu thối tha này? Cậu đá Luther xuống một bậc trong danh sách những kẻ cần giết, lập tức đưa Jun vào vị trí thứ nhất.

“Đúng là khó tin.” Minoru lắc đầu. “Mà có lẽ ta cũng không nên ngạc nhiên. Mục tiêu của mi vẫn luôn là bí mật của bộ tộc. Tại sao lại phải bắt chấp tất cả như vậy?”

Jun mỉm cười. “Vì phép thuật, quý ngài thân mến.”

“Phép thuật.” Kasumi lập lại, sự ghê tởm không giấu diếm. “Loại người như mi chính là lý do tại sao thế giới từ bỏ phép thuật để đến với khoa học. Mi làm đủ trò như thế này để mong mọi học được những bí mật mà ta thà chết chứ không nói ra sao?”

“Ngài Minoru, rất vui được gặp lại ngài.” Jun lờ Kasumi đi.

“Về phần ta thì không.” Minoru lạnh lùng đáp. “Không lý nào mi không nhận ra mi đang làm chuyện ngu xuẩn?”

“Ngu xuẩn? Không hề. Nhưng lại vô cùng phấn khích. Tôi đã thuyết phục ngài đi theo tôi từ nhiều năm trước rồi, ngài Kasumi.”

Gọng kìm của Luther trên tay cậu siết chặt hơn một chút.

“Mi không xứng đáng với sự bảo vệ của ta.” Kasumi nói. “Cha ta đã giải thích rõ với mi. Bí mật của chúng ta là để sử dụng chứ không phải chia sẻ.”

Jun phá ra cười, ngón tay dài xương xẩu vuốt ve hàm râu dài. Lão ốm hơn trước, càng khiến Kasumi mừng tượng đến một con chuột đói khát sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để có miếng ăn. Đáng tiếc thứ con chuột này muốn ăn lại là phép thuật. “Thưa quý ngài, ta vừa học được một mẹo vặt mà mười lăm môn đồ của bộ tộc đã phải bỏ mạng để dạy cho ta. Tất cả đều trút hơi thở cuối cùng trong đau đớn và câm lặng, nhưng vẫn kịp cho ta biết vài bí mật nho nhỏ.”

Như một phản xạ, Kasumi rụt người lại khi Jun đến gần, e ngại cái nhìn tăm tối trong mắt lão, sự khẳng định tự tin của lão – rằng mười lăm hộ vệ đã hy sinh. Không thể nào. Mấy năm qua chẳng lẽ cậu đã đi du ngoạn quá nhiều đến độ tin sét đánh như vậy cũng không đến tai?

Có lẽ bộ tộc muốn giữ im lặng.

Cậu kèm cái rùng mình khi những ngón tay gớm ghiếc chạm vào mặt nạ của cậu – và tiếng kêu đau đớn bị nghẹn trong cổ khi Jun lẩm nhẩm vài tiếng rồi xé toạc nó ra khỏi mặt cậu.

“Sao mi làm được?” Minoru kinh ngạc hỏi. “Chỉ Kasumi mới có thể gỡ nó ra.”

“Biết ngay là có mảnh lối gì đó mà không ai chịu chỉ ta mà.” Luther lẩm bẩm. “Phép thuật gì ở đây!”

Jun cười lớn. “Thuyền trưởng thân mến ơi, đây đúng là phép thuật. Ngài Kasumi, ta đã học được cách giải trừ câu chú trên mặt nạ rồi.”

“Không phải mặt nạ nào cũng bị giải trừ được.” Kasumi lặng lẽ nói. “Ai đã tiết lộ bí mật này?”

“Ta nhớ hình như là một nữ hộ vệ tên Aiko.” Jun lơ đãng nói, tay vuốt ve chiếc mặt nạ của Kasumi. Nhìn thấy cảnh ấy cậu chỉ chực gào lên. Nó là của cậu, không ai khác cậu chỉ muốn chặt tay lão già và nhìn lão chảy máu đến chết. “A phải, sau khi ta tiễn tên chủ nhân và con trai gã về trời xong, cô ta không bận tâm giấu diếm gì nữa. Ta nghi thằng lỏi là con cô ta, điều mà thỏa thuận không cho phép, nhưng mà...” Lão ngẩng lên, nụ cười bạnh ra trên mặt làm Kasumi thấy lạnh người mắt cậu dán chặt vào đôi tay lão đầy căm giận. “Nếu cô ta xinh đẹp chỉ bằng một nửa ngài thôi, ngài Kasumi, dĩ nhiên gã chủ nhân sẽ nôn nóng thuyết phục cô ta chấm dứt thỏa thuận rồi.”

Kasumi cười khinh bỉ. “Hạng như mi còn không đáng kiếm được một thỏa thuận chứ đừng nói đến việc chấm dứt thỏa thuận để được yêu – trên tấm thân mi làm gì có chỗ nào cho người khác yêu nổi.”

Jun nheo mắt giận dữ nhưng không đánh Kasumi như cậu đã nghĩ – đã mong.

Trái lại, hắn phe phẩy chiếc mặt nạ trong tay. “Ta ngờ rằng tuy đẹp đẽ thế này, ngài Kasumi, có được ngài trong tay không tốt lành gì. Bởi vậy ta chỉ cần chiếc mặt nạ này và những bí mật của nó. Thành thật trả lời thì không phải chịu đau đớn. Còn nếu cứng đầu thì ta sẽ đem ngài Minoru ra làm mục tiêu. Móng chân, móng tay, cứ thế mà rút lên dần.”

“Cậu ấy sẽ không tiết lộ nửa lời.” Minoru bình tĩnh nói.

“Cứ chờ mà xem.” Jun vuốt râu ngâm nga. “Thuyền trưởng, đưa chúng lên tàu của ta.”

Luther lắc đầu. “Ta vẫn chưa nhận được bạc.” Hắn lạnh lùng phán. “Chừng nào ta chưa thấy tiền của ta thì không ai được ra khỏi đây một bước.”

“Tiền của ngài ta để trên tàu.” Jun lười biếng nói.

“Vậy thì đem xuống đây.” Luther trả lời. “Ta không ngu ta biết kẻ nào là người, kẻ nào là chuột.”

Kasumi giật mình khi nghe suy nghĩ của mình được kẻ mà cậu không ngờ nhất nói ra. Cậu nổi giận. “Mi thì có hơn gì, bán bọn ta vào chỗ chết chỉ vì một mớ bạc.”

“Ta làm ăn vốn không hỏi han nhiều.” Luther nói, mắt vẫn dán vào Jun. “Chuyện này có thể kết thúc trong yên bình hoặc thảm họa. Đưa tiền cho ta.”

Jun nhăn mặt. “Thành thật mà nói, ta chẳng thà giết mi cho xong.” Xung quanh hẳn, đám người này giờ đứng bất động bỗng đồng loạt xông lên.

Luther bóp cò và một trong bảy tên vô lại ngã xuống. Kasumi nguyên rủa trong miệng khi cậu bị xô xuống đất, lụp chụp tìm cách né chân và xác người, kiếm và máu và hỗn loạn.

Đầu cậu bỗng bị đập mạnh đến độ trời đất bắt đầu mờ dần đi. Cậu dùng hết ý chí để ép mình tỉnh táo và chỉ vừa kịp quỳ gối lên thôi đã bị tóm lấy một cách thô bạo và ném lên vai ai đó.

Bị xóc lên xóc xuống một lúc, Kasumi suýt nữa là bất tỉnh thật nhưng cậu nhất quyết không đầu hàng. Tuy bị giữ chặt, cậu vẫn dùng hết sức để vùng vẫy, thềm ước đám dây xích trên tay chân mình biến mất.

Cậu nghe tiếng súng nổ chát chúa và đột nhiên thấy mình nằm dài trên nền đất đá, đè lên một cơ thể bất động. Cảm giác được cái gì ướt át nóng ẩm sau lưng, cậu biết áo mình đang bị thấm máu từ xác chết ấy.

Chưa kịp định thần, cậu lại bị lôi phắt dậy.

Bộ dạng Luther khá thâm trầm – và vô cùng phần nộ. Kasumi có thể thông cảm, hoặc sẽ thông cảm cho hẳn nếu bản thân cậu không phải cũng đang phần nộ với hẳn. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lão Jun khốn kiếp là con chuột tham lam tráo trở chứ còn chuyện gì nữa.” Luther gắt. “Ta cứu được cậu nhưng ta e là con chuột thối đó đã bắt được Minoru rồi. Chúng ta phải mau quay về tàu.”

Kasumi bật cười. “Lão vừa định giết mi mà mi vẫn còn mơ tưởng con tàu được bình yên vô sự sao? Thủy thủ đoàn của mi chắc đã chết không còn ai. Thật không tin nổi Jun lại là chủ mưu.”

“Nếu ta cởi trói cho cậu, cậu có định giết ta không?”

Kasumi định trả lời, nhưng rồi lưỡng lự. Hai phút trước nhất định cậu sẽ nói có ngay lập tức. Cậu không muốn dây dưa thêm với tên khốn này. Nhưng Minoru là trên hết. Cậu biết rằng một khi Minoru không còn ở đây,

tình thế sẽ thay đổi. Cậu không thể giết hắn. Vẫn chưa. Nhận ra điều này chỉ như châm dầu vào lửa giận, nhưng cậu không còn cách nào khác. “Ta muốn biết rõ căn cơ chuyện này.”

“Lão thuê ta bắt cóc và đưa cậu đến đây. Tiền công là nửa triệu bạc – cái giá hợp lý vì mục tiêu là một hộ vệ khét tiếng nguy hiểm. Ta không biết lão muốn làm gì cậu. Lão nói nếu ta giữ được mạng của Minoru thì tốt, nhưng nếu phải giết thì cũng không hề hấn gì. Khi này lão định giở trò lật lọng và dù muốn ta cũng không can nổi phe lão quá đông và dùng toàn thủ đoạn ta chưa thấy bao giờ – cậu mà nói hai chữ phép thuật thì đừng mong được cởi trói.”

“Đó là phép thuật.” Kasumi bướng bỉnh cãi. “Nhưng ta không biết chắc là thuộc dòng nào. Vậy là lão bắt Minoru rồi chạy mất. Đúng là Jun.”

“Sao cậu biết lão? Tại sao lão gọi cậu là ‘quý ngài’?”

Kasumi nhăn nhó. “Trước kia lão có ý định mua một hộ vệ. Thịnh thoảng tộc bọn ta cũng có khách hàng là người xứ khác, nhưng dù là ai cũng phải thông qua được một số yêu cầu của tộc. Mục đích thật của lão không phải cần được bảo vệ, và bọn ta cũng không tin lão. Lão gọi ta như vậy nguyên nhân chính là để chế nhạo ta.”

“Nguyên nhân chính?”

“Bọn chúng đâu rồi?” Kasumi hỏi. “Cởi trói cho ta.”

“Cậu có định giết ta không đây?”

Kasumi liếc. “Dù rất muốn được tự tay giết mi, ta e rằng bây giờ hợp tác với mi là con bài duy nhất ta có. Ta không thích thú gì, nhưng giải cứu chủ nhân phải được đặt lên hàng đầu và lúc này đây, mi là hy vọng cuối cùng của ta. Nhưng mi không có lý do gì để hợp tác với ta.”

Luther hừm trong miệng và bắt đầu cởi xích và dây trói ra cho cậu. “Cậu biết hắn, cậu có thể giúp ta tìm hắn. Ta không biết chúng chạy đi đâu. Theo thỏa thuận, ta chỉ cần đưa cậu đến đây và nhận tiền.”

Tay chân được tự do xong, Kasumi lập tức vung chân lên. Cú đá phang thẳng vào ngực Luther, hất hắn ngã đập mạnh lưng xuống nền đá. “Đồ khốn.”

Vừa gầm gừ Luther vừa ngồi dậy.

Kasumi đâm vào mặt hắn nhưng không quá mạnh tay đến nỗi làm vỡ hàm. Luther vừa đứng vững, cậu lại tấn công – nhưng lần này cổ tay cậu bị Luther chụp cứng và giật phăng về phía trước, ghì chặt cậu vào bờ ngực rộng của hắn. “Thôi đi. Ta không có thời gian đánh nhau với cậu. Cậu tức tối chứ gì, được thôi. Ta đã bảo ta không có thù oán gì với cậu, nhưng nếu cậu vẫn muốn tấn cho ta một trận thì để sau. Chúng ta có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.”

Kasumi túm lấy hắn và kéo lại gần. “Khi nào chuyện này kết thúc, ta sẽ giết mi.”

“Người đẹp cứ tự nhiên mà thử.”

Kasumi đâm hắn lần nữa.

Lần này đứng lên, Luther cười lớn. “Nóng nảy. Bướng bỉnh. Xinh đẹp. Đáng tiếc là cậu không ưa ta. Chắc. Thôi nào, trở lại thuyền.” Hắn không chờ cậu trả lời mà quay người chạy thẳng về nơi con tàu đang thả neo.

Vừa lên tới đỉnh đồi, Kasumi giật ngược hắn lại. “Khoan. Nhìn đi.”

Luther cau mày. “Quá yên tĩnh. Không thấy người của ta đâu.”

“Chết hết rồi.” Kasumi thẳng thừng nói.

“Nhảm nhí.” Luther bác bỏ. “Nếu có xô xát thì ta nghe tiếng la hét rồi rồi.”

“Tốt nhất chúng ta không nên xuống đó.”

“Nếu lão giết họ thật thì ta cũng phải xem có ai còn sống sót không.” Luther nạt. “Ta không thể—”

Câu nói bị cắt ngang bởi một tiếng nổ long trời. Luther gào lên căm phẫn khi nhìn thấy khói lửa bùng lên từ con tàu.

“Khốn kiếp.” Một lúc lâu sau, giọng hắn vang lên nhẹ như hơi thở.

Kasumi nhìn hắn, rồi đảo mắt về phía con tàu rực cháy đang chìm dần. “Ta chắc là lão không có thù oán gì với mi đâu.” Cậu nói.

“Sai.” Luther quát. “Sau khi đã làm việc đúng như giao ước, người của ta lại bị lão thủ tiêu. Chuyện này – bây giờ chính thức trở thành thù riêng của ta.” Hắn nắm cổ tay Kasumi lôi đi.

Cậu giăng ra và đá cho Luther một cú trời giáng, lạnh lùng nhìn hắn lăn lông lốc xuống đồi. Cậu thong thả bước theo sau.

Luther bật dậy. “Chừng nào chưa hợp tác xong thì thôi trò ám sát ta đi – trừ khi cậu không muốn hợp tác nữa.”

“Muốn chứ.” Kasumi nói. “Chỉ có điều, cho ta một lý do tại sao ta lại phải tử tế với kẻ khi này sắp đẩy ta vào chỗ bị tra tấn đến chết mà không chớp mắt, trong khi người của hắn bị giết thì lại dùng đòn nôi giận.”

“Ta không biết hắn định tra tấn cậu.” Luther lặng lẽ nói. “Ta cứ đinh ninh là hắn chỉ muốn có chiếc mặt nạ và mưu mẹo vớ vẩn gì đó trên ấy mà thôi. Ta không định hại cậu. Nhưng ta không thể rút lui mà không gây nguy hiểm cho người của ta – hơn nữa, ta đã nhận việc là phải làm. Cậu nói đi, nếu hành hạ ta hoặc người của ta có thể cứu chủ nhân của cậu, cậu có làm không?”

Kasumi mím môi cay đắng.

“Ta thấy phán xét nhau như thế là đủ rồi.” Luther bước đi. “Lỗi này.”

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Sống phải biết phòng xa.” Luther nhếch môi cười. “Cách đây hai dặm có một cái vịnh nhỏ. Ở đó có đầy đủ những gì cần thiết để về lại đất liền, và từ đó chúng ta sẽ truy ra tên khốn tráo trở. Nếu thông minh thì đáng ra lão phải cho người đi khẳng định rằng chúng ta đã chết.”

Kasumi gật đầu đồng tình và theo hắn đi qua vùng đất trở trời hoang vu.

3.

Vừa nghe tiếng cửa mở, Kasumi lập tức buông áo và chụp lấy con dao.

Nhận ra Luther, cậu nhẹ người và đặt vũ khí xuống trở lại. Nhặt lại đồ rơi trên sàn, cậu tròng nó qua đầu và nhanh chóng buộc dây, xong xỏ vào chiếc áo khoác đen cột tay vừa khít. Gài nút và sửa cổ áo cho thẳng rồi, cậu ngồi xuống buộc dây ủng. Đứng lên lại, cậu thắt chặt dây ở cổ tay áo kiểm tra xem có chỗ nào chưa được nhét gọn gàng không. Chỉnh trang xong xuôi, cậu đeo bao súng và vũ khí vào.

“Sẵn sàng chưa?” Luther hỏi.

Kasumi phớt lờ ánh mắt hằn nấn ná trên người cậu, thầm răn đe tay mình không được đưa lên mặt. Đã bảy tuần rồi, cậu cay đắng nghĩ, mà cảm giác trần trụi vì mất đi lớp vỏ bảo vệ vẫn còn đeo bám. Cậu không thích bị người khác nhìn, bị người khác thấy như thế này. Người ta sẫm soi cái bóng của cậu, nhưng không một ai sẫm soi cậu và cậu vô cùng không thích cảm giác này.

Nó làm cậu thấy như món hàng bị phơi ra giữa chợ – một món hàng người ta sẽ ghi nhớ.

“Rồi.” Cậu trả lời cộc lốc, vừa xốc chiếc túi da lên vai vừa đảo mắt khắp phòng một lượt, rồi gật đầu và theo Luther ra ngoài. Trên phố, cả hai đi cạnh nhau, bước sau mau chóng nối bước trước Kasumi mơ hồ nhận ra họ đi đến đâu người khác lại dạt ra tránh đường đến đó.

Thị trấn mà họ đang ở không phải nơi tốt lành gì. Từ khi vào trấn đến giờ, Kasumi chưa hề thấy bóng dáng dù chỉ một tên lính đi tuần.

Rốt cuộc ra, như thế lại hóa hay.

Họ mất gần hai tuần để về lại đất liền, một tuần tiếp theo để hồi sức và kiếm bạc, mua lại những gì đã mất.

Sau đó mỗi người lao vào việc của mình: Kasumi đi thăm dò tin tức còn Luther đi tìm mua một con tàu mới. Sau bốn tuần rông rã, họ đến được đây. “Đám thủy thủ đoàn này liệu có cắt cổ ta khi ta đang ngủ không đây?” Kasumi hỏi.

“Làm gì có.” Luther đáp. “Ta lại lo có tên nào khen cậu xinh đẹp để cuối cùng hẳn mới là người bị cắt cổ.”

Kasumi liếc, nhưng dĩ nhiên không cần món mồi hẳn như.

“Không phải lo.” Luther nói, giơ tay vỗ vai cậu và chỉ vì kịp nhớ ra hẳn là thuyền trưởng mà Kasumi mới không chém chết tên khốn láo xược. “Ta đã dặn dò kỹ càng rồi, nếu có khen thì không được để cậu nghe thấy.”

Kasumi đảo mắt ngao ngán, rảo bước nhanh hơn, thấy Luther dễ dàng theo kịp thì lại bực bội hơn nữa. Đến khi ra đến cảng, Kasumi đã sẵn sàng xô hẳn văng khỏi bến tàu, rơi tòm xuống con nước đục ngầu bên dưới.

Cảm giác muốn giết chết tươi tên cừu bắt cóc này mãi rồi cậu cũng quen.

Luther đứng lại, lớn tiếng ra lệnh cho đám người đang khuân vác Kasumi để mặc hẳn ở đó, đi nhanh lên tàu.

Khi nào chuyện này kết thúc, cậu sẽ không bao giờ đặt chân lên một con tàu nào nữa. Minoru mà dám có ý kiến thì cậu sẽ dùng biện pháp mạnh để cứu ngài khỏi cảnh tự hại chết mình. Mà đúng ra, phải chấm dứt ngay trò du ngoạn này – cậu vẫn không mong mọi gì cái ngày phải báo cáo về với tộc. Đã lâu lắm rồi mới có một môn đồ phạm phải một sai lầm nhục nhã như thế này. Không đếm xỉa đến tiếng thì thầm và những ánh mắt lén lút ném về phía mình, Kasumi nhanh chóng tìm vào buồng của thuyền trưởng và quăng túi lên giường. Cậu kiểm tra lại vũ khí lần nữa để tạm quên đi lo lắng, rồi lại gần chiếc bàn đặt ở cuối buồng. Phía trên bàn là một cái kệ có nhiều lỗ vuông nhỏ, treo những cuộn bản đồ được xếp ngay ngắn.

Cậu chạm nhẹ vào một cuộn, thầm ước gì mình có thể hiểu những ký hiệu kỳ lạ được in trên ấy. Cậu hoàn toàn không nhận ra thứ chữ viết này, trong khi bản thân cậu lại thạo rất nhiều ngôn ngữ.

“Ta nhớ là cậu có buồng riêng.” Vừa bước vào Luther đã nói, tiếng cười nghe rõ trong từng câu. “Để ta đoán nhé: cậu không tin ta.”

Kasumi không bận tâm trả lời.

“Phải chi cậu chịu tin là ta không có thù oán gì với cậu. Cậu không còn là công việc nữa. Ta chỉ muốn làm bạn thôi.”

“Mi đâu phải là người bị xích lên tường và bị hăm dọa rằng nếu mi không ăn, chủ nhân của mi sẽ chết.”

“Công việc là công việc. Thuyền phó của ta...” Môi Luther mím lại. “Lúc đầu được người khác thuê để giết ta. Bản chất công việc của bọn ta là công tư rõ ràng.” Hấn băng ngang qua phòng và chạm vào cuộn bản đồ Kasumi ngăm nghĩa nãy giờ. “Lẽ ra Jun không nên biến nó thành thù riêng.” Hấn quay đi và đặt túi xuống, cúi người cất hết đồ đạc vào các ngăn tủ khác nhau.

Kasumi cũng nhanh chóng soạn ra đồ trong túi mình.

“Vậy cậu sẽ ngủ chung với ta chứ?” Luther hỏi sau khi đã cẩn thận bước ra xa khỏi tầm tay của Kasumi.

“Chờng nào khởi hành?”

Hấn bật cười. “Sắp rồi. Bây giờ ta lên trên ấy. Lúc ta đi vắng đừng phá tung chỗ này lên đấy nhé.”

Kasumi lại đảo mắt và nổi bước hấn ra ngoài, chú ý đứng gần buồng thuyền trưởng để không cản trở công việc của người khác – nhưng vẫn quan sát được xung quanh. Cậu giả vờ như không nghe không thấy đám thủy thủ trên tàu, ước muốn có lại chiếc mặt nạ cứ cồn cào trong bụng.

Diện mạo cậu đã như thế này, cậu không làm gì khác được. Giá như bọn họ thôi soi mói cậu. Bốn bức tường bên trong đang mời gọi cậu quay vào, nhưng không đời nào cậu lại ngồi một chỗ trong lúc Luther cho tàu xuất phát ra biển. Thế nên cậu phải quan sát, và phải cẩn rắng hứng chịu những tia nhìn trôn trời đảo về phía mình.

Cho đến khi một bộ mặt đáng ghét thò ra ngoài bao lơn của đuôi tàu, ngó xuống cậu với nụ cười nhếch mép ra chiều thích thú. “Người đẹp, cậu làm đám thủy thủ mất tập trung quá rồi. Lên đây đứng với ta, để bọn họ còn sợ ta mà không dám ngăm cậu.”

Kasumi co tay thành nắm đấm. Tên khốn. Vừa lằm bằm nguyên rủa cậu vừa lấy thế nhẩy phóc lên, chụp lấy tay vịn rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Và đâm vào mặt Luther. “Thuyền trưởng à, nếu mặt tôi phiền phức đến vậy thì tôi có gợi ý nhỏ nhỏ là ngài thôi trò khiêu khích và tìm lại mặt nạ của tôi càng sớm càng tốt.”

“Ô, nhưng ta lại không muốn cậu dán dính cái ấy lên mặt nữa.” Luther nói, tay xoa xoa hàm. “Ta nghĩ vừa rồi là cú đâm móc hiểm nhất ta từng được thưởng thức. Vì sự an toàn của cái hàm tội nghiệp, ta sẽ nhìn không hỏi xem tay cậu còn có biệt tài nào nữa.”

“Mi-”

“Thuyền trưởng.” Gã thuyền phó vội vã hỏi, mắt đảo liên hồi giữa Kasumi và Luther. “Còn gì dặn dò không?”

“Không, Raff. Giao chỗ này lại cho anh. Có gì cần cứ gọi, ta và ngài Kasumi sẽ ở trong buồng của ta.”

“Rõ, thuyền trưởng.”

Luther gật đầu rồi cất bước, không quên quăng lại nụ-cười-phân-nửa cho Kasumi. “Quý ngài còn chờ gì nữa?”

Kasumi im lặng đi theo. “Ta sẽ giết mi.” Vừa vào bên trong cậu lập tức gất.

“Thì ta không nhìn được.” Luther nói. “Thân là hộ vệ mà cậu nghĩ gì lại phơi cả ra trên mặt. Nhất định là tác dụng phụ của việc đeo mặt nạ – cậu chưa bao giờ phải học cách điều khiển biểu cảm của mình.” Hắn bỗng bước lại gần, nâng cằm Kasumi lên và giữ chặt. Cậu bướng bỉnh đứng im, trừng mắt.

Luther trầm ngâm nói. “Cả đôi mắt này nữa. Sáng rực như vàng nung chảy, bao nhiêu suy nghĩ lộ ra rõ như ban ngày. Có lẽ cậu mất đi cái mặt nạ đó lại tốt hơn.”

Kasumi đâm, xong đá vào bụng hắn và đè hắn xuống sàn nhanh như chớp. “Mi không biết mình đang nói gì đâu, hải tặc. Tuyệt nhiên không.”

“Ta biết cậu giận dữ vì cái mặt nạ ấy hơn là vì chủ nhân của cậu.”

“Ta sẽ cứu Minoru.” Kasumi điên tiết rít lên. “Ta đã thề sẽ bảo vệ ngài ấy và ta sẽ bảo vệ lời thề ấy đến cùng.”

“Cậu có thể vì Minoru mà bỏ đi cái mặt nạ ngu xuẩn đó không?”

Tim cậu nhói lên. “Có.” Cậu vất vả đáp.

“Nhưng cậu sẽ rất khổ sở.” Luther nói, giọng không giấu được sự ngạc nhiên. “Tại sao nó lại quan trọng như vậy?” Không rõ hẳn có khó chịu vì bị đè nghiền xuống sàn hay không, nhưng hẳn không chống cự – cả một chút vùng vẫy cũng không.

Kasumi ghì mạnh tay hơn. “Mi đã đeo qua cả trăm cả ngàn mặt nạ, và từ giờ đến chết có lẽ sẽ thêm cả chục ngàn nữa. Chúng không có ý nghĩa gì với mi. Chiếc mặt nạ đó là ta và chỉ vì mi mà ta đánh mất nó. Đừng tự cho rằng ta không có nó là tốt chỉ vì mi không biết coi trọng bất cứ thứ gì.”

Đến giờ phút này, lẽ ra cậu đã phải quá quen thuộc với những trò tiêu xảo của Luther, nhưng cậu vẫn bị bất ngờ – cậu chưa quen với việc có kẻ ngang tài ngang sức mình. Chưa một ai thắng được cậu, nhất là thắng một cách dễ dàng như tên khốn đáng nguyên rủa này. Cậu ngã ngửa xuống sàn, khễ găm gờ trong miệng và lộn người, chồm dậy tấn công để đẩy lùi Luther.

Rồi bỗng nhiên đầu cậu đập xuống sàn gỗ, mạnh đến nỗi trước mắt tóe ra cả một đám sao chói lòa. Nhưng cậu vẫn còn vận người đi được, chân vung ra đá thẳng vào ngực Luther và tranh thủ tận hưởng cảm giác thỏa mãn khi nghe tiếng đầu ai đó phang lên gỗ.

Kasumi bật dậy thủ thế nhưng lại chậm mất một giây. Cả người cậu đâm sầm vào cửa, chỉ kịp kêu khễ một tiếng đã thấy hai chân dang ra và bị chân Luther khóa cứng, cổ tay cũng bị kèm chặt vào tường. Cậu trừng mắt.

“Nóng nảy quá, nóng nảy quá.” Luther lẩm bẩm. “Ta biết thế nào là diện mạo một con người, và ta cũng thế nào là giá trị đáng coi trọng. Đừng tự cho rằng cậu hiểu ta, người đẹp bóng đêm à.”

Kasumi găm gờ và tìm cách thoát ra, cơn giận bốc lên càng lúc càng cao khi nhận ra lúc nào tên khốn này cũng trên cậu một nước. “Không. Được. Gọi. Ta. Là. Người. Đẹp.”

“Ta chỉ nói sự thật thôi.” Luther trả lời. “Cậu nên bình tĩnh lại.”

“Khi nào đánh được mi dở sống dở chết thì ta sẽ bình tĩnh lại.”
Kasumi nạt.

Luther cười to. “Cậu và ít nhất một nửa hải quân hoàng gia trên thế giới. Hộ vệ nào cũng đẹp như cậu sao?”

Kasumi nhăn mặt. “Không. Thả ta ra.”

“Ta mà thả cậu ra, thế nào cậu cũng sẽ tìm cách đánh ta nữa. Mà thực ra thì cũng thú vị. Cậu là người đầu tiên đấm được ta một cú, chưa kể cả chục cú khác suốt mấy tuần qua. Ta còn không nhớ lần cuối cùng có ai đánh ngang sức ta là khi nào. Ta không phải kẻ địch của cậu.”

“Đúng là không.” Kasumi đồng tình. “Nhưng cứ nhìn mặt mi là ta lại nổi giận.”

“Thế cũng được.” Luther nói, cúi đầu lại gần đến nỗi hơi thở của cả hai quyện vào nhau, và cậu có thể ngửi được mùi mồ hôi, mùi biển mặn măn và mùi quế thoang thoảng. “Nếu cậu quyết tâm làm ta phát điên lên thì để cho công bằng, ta cũng nên làm cậu phát điên lên – nhưng cá nhân ta thấy thay vì giận dữ, nếu cậu cũng có cùng ham muốn như ta thì hai bên sẽ vui vẻ hơn nhiều.”

Kasumi sững người khi nghe những lời trắng trợn ấy.

Bỗng nhiên cậu được thả ra và suýt nữa là ngã khụy xuống sàn.

“Còn những thứ ta sở hữu,” từ phía bên kia phòng, Luther lặng lẽ nói. “Cậu sẽ ngạc nhiên khi biết ta coi trọng những gì thuộc về ta như thế nào. Như ta đã nói, giữa ta và cậu hoàn toàn chỉ có công, không tư. Nhưng giờ chúng ta đã là đồng đội – dù cậu vẫn còn muốn giết ta – và ta đã hứa sẽ giúp cậu lấy lại chiếc mặt nạ. Có điều ta vẫn thấy tiếc khi nhìn một thứ đẹp đến như vậy bị chôn vùi.”

Kasumi đảo mắt. “Ta thật đúng là hộ vệ tốt nếu đi đâu cũng để người khác nhận ra.” Cậu nói.

“Chỉ chiếc mặt nạ thôi cũng dễ nhận ra rồi.”

“Vậy sao?” Kasumi hỏi. “Miêu tả nó thử xem.”

Luther mở miệng – xong ngậm phắt lại. Hắn cau có. “Một nửa đen. Một nửa đủ màu. Hình như vậy.”

Kasumi cười khẩy.

“Im.” Luther gắt. “Ta mà nghe ‘phép thuật’ một lần nữa ta sẽ bắt chước cậu, cho cậu ăn đấm ngay tức thì.”

Nén lại tiếng cười trong cổ họng, Kasumi bước ngang qua phòng, nhìn Luther kéo ra một cuộn bản đồ và trải rộng lên bàn.

“Đây là hải trình mà thuyền phó đề xuất.” Luther nói. “Trong ba tuần chúng ta sẽ đến được cảng Hollow. Từ đó đi đường bộ lên núi. Hy vọng những tin tức thu thập được trong mấy ngày qua là chính xác. Nếu không thì xem như làm lại từ đầu.”

Kasumi mím môi. “Hắn sẽ ở đó. Ta nhớ hắn có nhắc đến chỗ ấy một lần, dù chỉ thoáng qua. Vùng ấy hoang vắng và tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, đúng không?”

“Ừ.” Luther đáp. “Kinh nghiệm cho thấy là muốn sống lâu chừng nào thì tránh chỗ mũi vào chuyện người khác chừng ấy. Ta chỉ không hiểu là tại sao không ai để ý lão đã mất tích. Ta có ấn tượng rằng ‘ngài Jun’ là nhân vật có chút địa vị.”

“Không hề.” Kasumi khinh bỉ đáp. “Trong thế giới của hắn, kẻ có thể lực muốn làm gì cũng được – quan trọng là phải kín đáo. Do đó hắn mới muốn thuê tộc của ta hắn bị dính líu vào một vụ làm ăn nguy hiểm và muốn được bảo vệ. Dù bộ tộc không phản đối việc bảo vệ tội phạm vì chủ nhân là ai và làm gì không phải là vấn đề, nhưng một khi đã đến giao dịch thì phải thông qua những quy tắc nhất định. Sai lầm đầu tiên của hắn là trực tiếp liên lạc với tộc của ta mà không được ai tiến cử.”

“Ta đoán từ đó chuyện bắt đầu tuột dốc hả.” Luther nói.

Kasumi gật đầu. “Phải. Thịnh thoàng cũng có trường hợp ngoại lệ... nhưng hắn bắt đầu đòi hỏi và tìm cách tự chỉ định hộ vệ cho mình. Bộ tộc không hài lòng khi thấy hắn biết nhiều đến vậy, và sau khi điều tra thì xác nhận hắn quả nhiên là hạng cặn bã không đáng tin. Cùng lúc ấy, tộc ta đang xem xét đề nghị của ngài Minoru. Cuối cùng, chúng ta từ chối Jun và cảnh cáo hắn đừng bao giờ đến làm phiền nữa. Ta lập thỏa thuận với ngài Minoru và đã bảo vệ ngài suốt bấy lâu nay.”

“Để ta đoán nhé – cậu là người mà Jun chỉ định. Tại sao?”

“Đúng là vậy.”

“Ừ, nhưng tại sao?” Luther hỏi lại. “Đừng đánh trống lảng.”

“Ta là một trong những hộ vệ xuất sắc nhất. Trên ta chỉ có hai người, và ngay cả họ cũng nói đó chỉ là nhờ kinh nghiệm. Trước khi ta phạm sai

lầm và bị mi bắt cóc, có lẽ ta là hộ vệ số một của tộc. Dĩ nhiên chuyện này thế nào cũng giáng chức ta.”

Không chấp nhận được. Không đủ tiêu chuẩn nhận lấy trách nhiệm đi kèm với địa vị trong gia tộc là đã tệ lắm rồi... bây giờ ngay cả việc duy nhất cậu có khả năng mà cũng thất bại thì...

Luther cuộn lại tấm bản đồ và đặt lại chỗ cũ. “Cậu kiệm lời nhỉ?”

“Mi biết về ta nhiều hơn là ta biết về mi.” Kasumi nổi cáu. “Mi tưởng ta không biết mình đang bị tra hỏi mà không nhận lại được gì đấy hả?”

“Đó là vì chuyện đời ta nhạt thếch.” Luther nhẹ nhàng đáp. “Cảng nào cũng có hơn chục đũa như ta. Không cha không mẹ, bị xua đuổi từ nhà này sang nhà khác, chỗ làm này sang chỗ làm khác. Xoay xở làm chủ được một con tàu thì bị hải tặc tấn công. Vì ta không quen ai đủ rộng rãi chịu bỏ tiền ra chuộc về nên tên thuyền trưởng định giết ta. Ta thuyết phục ông ta cho ta một cơ hội. Và từ đó đến nay ta là hải tặc.”

Kasumi không nói gì.

“Đã nói là nhạt thếch mà.” Luther nói tiếp. “Ta ấy, không có gì nổi bật. Ta vẫn luôn mơ được làm một quý tử một công tước danh giá, bỏ nhà đi lang bạt. Như vậy cuộc đời hải tặc của ta có phải là sóng gió hơn không. Hoặc vẫn ôm trong lòng một mối tình dang dở. Một chút bi kịch làm câu chuyện thêm phần hoành tráng, cậu có thấy vậy không?”

“Ta chỉ thấy mi là thằng ngốc.” Kasumi trả lời. Thật là. Ở cạnh hẳn càng lâu cậu càng tự hỏi bao nhiêu phần của hình tượng vị học giả khờ khạo mới là giả.

Luther cười lớn. Kasumi chưa kịp dứt cho hẳn câu đáp trả đầy ác ý khác thì đã bị tiếng gõ cửa phá rối. Cậu hẳn học ra mở cửa. Tên phục vụ bước vào, đặt chiếc khay lớn đầy ụ thức ăn lên bàn rồi cúi chào trở ra – và lén lút ngó sang Kasumi vài giây.

“Ta ngờ là,” Luther cười khục khịch khoái chí, “nếu cậu hỏi xin thăng nhóc cái gì, nó sẽ lập tức hai tay dâng lên ngay cho cậu. Mà nói trắng ra, ta thấy cả con tàu này bị trúng bùa ngải của cậu rồi.”

Tay Kasumi vo lại thành nắm. “Ta không thể chọn gương mặt mình được sinh ra.” Cậu gất. “Mi có thôi giễu cợt ta đi không.”

Luther nhướng mày tiến lại gần, gợn gàng chụp lấy bàn tay giơ lên để dọa hấn lùi lại. “Giểu cợt á? Không hề. Cậu không nhận ra mình đẹp đến mức nào sao? Nếu ta tin vào phép thuật, ta nhất định sẽ cho rằng gương mặt này chính là kết tinh của phép thuật.”

“Thì chính thế.” Kasumi cái kính nói. “Ta xui xẻo bị thừa hưởng một phần của gia tộc, và ta sẽ rất biết ơn nếu mi đừng bắt ta nhớ lại điều đó.”

Chết tiệt, những gì cậu cần chỉ là chiếc mặt nạ. Cậu tức tối quay đi rồi buông người xuống ghế, nhanh chóng vừa ăn vừa uống một cách gợn gàng. Bên cạnh, Luther thưởng thức bữa trưa từ tốn hơn Kasumi biết ăn nhanh là không cần thiết nhưng thói quen cố hữu thì không bỏ được.

Xong xuôi, cậu rời khỏi bàn và đi vòng quanh buồng, cuối cùng dừng lại bên cạnh đám bản đồ. “Những ký hiệu này là gì?”

“Người ta gọi nó là Hải ngữ.” Luther đến đứng cạnh cậu. “Cách đây rất lâu, Hải ngữ rất thông dụng. Chiến tranh làm thay đổi nhiều thứ, bao gồm cả tiếng nói và chữ viết, nhưng trong giới đi biển một số cổ ngữ vẫn còn lưu lại.” Hấn chỉ vào ký hiệu đầu tiên của mỗi dòng. “Mấy cái này đại diện cho chín đại dương. Tiếp theo, từ thứ hai và ba cho thấy vị trí nào trên đại dương đó.” Hấn chỉ vào những cuộn bản đồ khác. “Đây là bản đồ đất liền, không giúp được gì trên biển.” Hấn chỉ tiếp vào những cuộn khác. “Còn đây là bản đồ thế giới.”

Kasumi gật đầu, cố gắng ghi nhớ càng nhiều ký hiệu càng tốt. Bây giờ đã có chút khái niệm, sau này cậu sẽ nghiên cứu chúng sâu hơn.

Cậu lại tiếp tục đi tới đi lui không yên. Bình thường cậu có thể đứng yên bất động không vấn đề gì – đó là kỹ năng tất yếu. Nhưng lúc này đây cậu không phải bảo vệ ai, không phải quan sát kẻ nào đáng ngờ. Không phải làm bất cứ thứ gì.

“Cậu không thể nào quá hai mươi lăm được.” Luther đột nhiên lên tiếng.

Kasumi đứng sững lại, lạnh lùng liếc hấn. “Hai mươi sáu.”

“Vừa chớm thôi, hả.” Luther nhe răng cười.

Tên khốn đang khiêu khích cậu. Chết tiệt. Cả đời cậu chưa bao giờ gặp phải kẻ quái quỷ nào chọc cậu điên tiết lên như thế này. Ba tuần mắc

kẹt trên tàu với hẳn. Khi ở thị trấn, ít ra một lần trong ngày cậu còn có cách thoát khỏi bản mặt hẳn. Ngủ trên giường riêng của mình.

Lúc này thì cậu chỉ có thể yên giấc nếu chịu quay về căn buồng dành cho mình – điều cậu nhất định không làm vì cậu không thể để mình chui vào một xó để rồi bị giam giữ và phản bội lần nữa.

Một phần trong cậu nói khẽ, thận trọng như vậy là thừa, nhưng Kasumi thẳng tay bóp chết giọng nói đó. Dĩ nhiên cậu không thể tin hẳn dù chỉ một ly hơn mức cần thiết – miệng hẳn nói công tư rõ ràng thôi, nhưng cậu dám chắc chỉ cần thấy lợi tên khốn sẽ quay phắt lưng lại trong tích tắc.

Cậu tự hỏi không biết hẳn có nghĩ đến việc dùng cậu để đổi lấy một món tiền chuộc béo bở chưa. So với việc để mất cậu, gia tộc chẳng thà dốc bạc ra trả hẳn, ngay cả khi giá trị của cậu không được như đáng ra nó phải thế.

Luther thành linh hiện ra trước mặt Kasumi và đẩy thứ gì đó vào người cậu. Một cuốn sách. Cậu cau mày nhìn hẳn.

“Ngồi xuống, thư giãn một chút, đi thêm mấy vòng nữa chắc cậu lên cơn điên mất.” Hẳn cười toe toét và lùi lại. “Ta định gợi ý đi tham quan tàu nhưng ta lại muốn đảm thủy thủ tập trung làm việc hơn.”

Cậu trừng mắt.

“Ta cũng định gợi ý thêm một số thứ thú vị khác, nhưng ta nghi là nếu nói ra, ta sẽ bị ăn đấm.”

Kasumi ném cuốn sách vào đầu hẳn và hùng hổ bỏ ra ngoài, lướt qua đám thủy thủ như không có gì. Cậu kiếm một nơi không làm phiền ai và không bị ai làm phiền, đứng dựa vào mạn tàu, ngắm trời ngắm biển và thả suy nghĩ trôi tự do. Về nhà. Về Minoru. Về chiếc mặt nạ.

Cậu cố thủ ở đó đến khi trời sụp tối và cơ thể mỗi một thôi thúc cậu nghỉ ngơi. Cậu ngần ngừ một lúc rồi quay lại buồng thuyền trưởng. Luther đang nói chuyện với thuyền phó, vài phút sau thì tên kia rút lui.

Cố tình lờ hẳn đi, Kasumi chuẩn bị đi ngủ cậu trải nệm ra sàn, gần cửa nhưng đủ khuất để ai bước vào không thể lập tức nhìn thấy cậu.

“Ngủ trên sàn không phải là ý hay. Cậu có thể quay về buồng của mình mà.” Luther nói. “Ta không nhất cậu lại hay giờ trò gì đâu.”

Kasumi không trả lời, chỉ âm thầm trái cho xong rồi nằm xuống.

Luther khẽ thờ dài và Kasumi đóng tai nghe tiếng hản đi qua lại trong buồng. Vài phút sau nến tắt, và cậu lại đóng tai nghe tiếng hản lên giường. Cậu cũng nghe câu “ngủ ngon” nhỏ nhẹ nhưng không trả lời, im lặng chờ đến khi biết chắc Luther đã ngủ, cậu mới tự cho phép mình thả lỏng người.

Có gì đó khác lạ trong không khí làm cậu thức giấc.

Kasumi nằm im, lắng nghe tiếng chân ai đó lên vào buồng nhẹ như mèo xong khẽ khàng khép cửa lại sau lưng.

Tiếng chân ngập ngừng giây lát, hiển nhiên là vị khách không mời đang xem xét tình hình.

Cậu không nghĩ gã thấy cậu nằm đó căn buồng quá tối, và Kasumi cũng không thờ ơ đến mức chưa từng nghe qua tin đồn rằng cậu là người yêu của thuyền trưởng. Có lẽ kẻ đột nhập cho rằng cậu đang ở trên giường với hản.

Nằm mơ à.

Tiếng bước chân rón rén tiếp tục, và Kasumi chờ. Kiên nhẫn chờ.

Chờ đến khi đôi chân kia đi qua khỏi chỗ cậu nằm, triệt đi mọi cơ hội kẻ lạ có thể nhìn thấy cậu, cậu mới vơ lấy con dao găm của mình và ném.

Gã để vuột ra một tiếng kêu thất thanh, hấp tấp quay người định bỏ chạy.

Kasumi bật dậy lao tới, quật gã xuống đất đúng lúc cậu nghe tiếng Luther ngồi dậy đánh diêm, mùi lưu huỳnh phả ra thoang thoang. Ánh đèn ấm áp lan tỏa khắp buồng.

“Chà chà.” Luther nói. “Là tên phụ bếp đây mà. Mi mò đến đây chắc không phải để mời ta ly rượu khuya đâu hả.” Hản quỳ xuống trước mặt gã kia, đưa tay ra sau nằm lấy cán con dao đang cắm sâu vào bả vai phải của gã – và ấn mạnh, làm gã rít lên đau đớn, mặt tái đi trông thấy. “Mi là ai?”

“Phụ bếp.” Gã thở dốc.

Luther xoáy nhẹ cán dao. “Trả lời sai. Đỡ hản dậy.” Nói rồi hản đi thắp thêm đèn và tìm băng gạc.

Kasumi đứng lên và kéo thốc gã lạ mặt theo. Một tay cậu siết chặt hai cổ tay gã, tay kia lục túi áo mình và lôi ra một sợi dây dài. Chắc hơn thừng,

không bị đứt, khó bị cắt. Cậu trói chặt hai tay gã lại và ấn gã ngồi xuống ghế.

Luther quay trở lại bàn, đặt lên đó những thứ tìm được. Nhưng hắn không bằng bó cho gã ngay. “Mi là ai?”

Gã đàn ông không đáp.

“Cách đơn giản nhất là giết mi rồi vứt xác xuống biển.” Luther phán, đôi mắt đanh lại, hệt như những ngày đầu Kasumi vừa bị bắt cóc.

Kỳ lạ. Trước nay cậu không nhận ra đôi mắt ấy gần đây đã... không lạnh lùng như thế nào. Bây giờ, nhìn vào đó chỉ thấy độc một màu xanh băng giá khô khan như bầu trời mùa đông. Càng nhìn cậu càng nhận ra ban chiều, mà thực ra kể từ khi cả hai đồng ý hợp tác với nhau, đôi mắt ấy hoàn toàn không phải như vậy.

Cậu giật ngược luồng suy nghĩ trở về đúng vị trí của nó.

“Mi không thể nào là người của Jun.” Luther trầm ngâm nói. “Lão biết bọn ta rồi sẽ truy đuổi lão, phái gián điệp lên tàu là thừa thãi. Tức là mi làm việc cho kẻ khác. Vấn đề là ai?”

Gã gián điệp cau mày.

Kasumi rút phắt con dao ra khỏi vai gã, lau chùi cho sạch trước khi cắt đi một phần áo để lộ ra vết thương.

Luther lại gần rửa sạch rồi băng bó vai gã. Người ngoài nhìn vào có thể thấy lạ, nhưng chính Kasumi đã từng được hắn đối xử tương tự. Hắn vẫn là một tên khốn.

“Giờ thì,” Luther nói, xoay ngược một cái ghế lại, ngồi xuống và khoanh hai tay lên lưng ghế. “Ta nghĩ ra cũng được vài người chịu làm mấy trò liều mạng vô ích. Hiện nay thì ta không có thù oán với kẻ nào táo tợn đến mức này – dĩ nhiên, ngoại trừ nhà vua.” Gã đàn ông không nhúc nhích, biểu cảm không lay chuyển, nhưng cả đời Kasumi chỉ có một người khiến cậu không tài nào hiểu nổi hắn đang nghĩ gì. “Nhưng không lý nào lính triều đình lại táo tợn như vậy?”

“Ô, có lý chứ.” Luther nhếch môi cười. “Nhất là mấy tên lính mới này đây, vẫn còn chưa học xong bài ‘mình có thể bị giết chết’. Xem ra khi ở trên cảng có người nhận ra ta, tức là mi đã từng nhìn thấy ta.”

“Mi tấn công chiếc Đuôi Nhạn.” Gã kia rít. “Khi ấy ta là pháo thủ. Khi thượng cấp biết ta từng gặp mi, họ giao cho ta trọng trách truy tìm mi.”

Luther gật đầu. “Vậy là mi thấy ta, bám đuôi ta, và quay về báo cáo một khi tàu cập cảng Hollow. Gọn gàng, hiệu quả, chỉ có điều mi nổi cơn đại đột và tìm cách đột nhập vào đây. Tại sao?”

“Thu thập bất cứ thông tin gì có thể thu thập được.”

Luther đứng dậy, lầm bầm. “Ngu xuẩn. Trước khi quăng một thẳng nhóc ra chiến trường bọn họ không dạy nó cái gì gọi là kiên nhẫn à?”

“Ta không phải-”

Kasumi đánh gã bất tỉnh.

Luther bước ra ngoài gọi lớn một phút sau, hai thủy thủ có mặt.

“Tàu mình vừa vớt được một quý công tử. Giam hẳn lại. Cho ăn uống đầy đủ. Không được quấy rối, nhưng cũng không cần lịch sự.”

“Rõ, thuyền trưởng.”

Cả ba đi mất.

Luther tiến về phía quầy rượu, tự rót cho mình một ly brandy. Hẳn nhìn Kasumi cậu chỉ lắc đầu.

“Vậy,” Luther nói, giang chân ngồi xuống cái ghế ngược. “Ta nợ cậu câu cảm ơn đã cứu mạng ta.” Đôi mắt xanh xám nay đã dịu hẳn đi.

Một khi đã chú ý đến chi tiết này, sự thay đổi đột ngột làm Kasumi cảm thấy... bất an. Cậu đảo mắt. “Mi cũng thức dậy đấy thôi.”

“Ừ, nhưng cậu bắt được hẳn trước.”

“Hẳn có nói là muốn giết mi đâu.” Kasumi phản đối. “Đừng giả ngốc với ta.”

Luther phá ra cười và hớp một ngụm rượu, đôi mắt sáng rực hoan hỉ đằng sau mép ly. Hẳn từ tốn hạ ly xuống. “Nhưng khi ta làm thẳng ngốc thì phản ứng của cậu rất thú vị. Trước kia, ngay cả khi cậu tưởng ta chỉ có như vậy-”

“Hô, ta vẫn thấy mi chỉ có như vậy.” Kasumi ngắt ngang nhưng câu nói lại không được hẳn học như ý muốn. “Ta thấy mi thậm chí còn ngốc hơn lúc trước.”

“VẬY ngay cả khi cậu tưởng ta chỉ là một tên học giả ngu ngốc.” Luther tiếp lời, miệng cười rộng hơn nữa. “Ngay cả khi đó, trêu tức cậu đã là thú vui của ta. Cái mặt nạ ấy không che được đôi mắt cậu ta chỉ nhìn lướt qua thôi đã biết cậu luôn sẵn sàng đập cho ta một trận mở mang đầu óc.”

Kasumi liếc hăn sắc lẹm.

Luther uống cạn ly rượu rồi đặt xuống bàn. “Cứ nhìn ta như vậy đi, ta sẽ đầu hàng cám dỗ và hôn cậu. Báo trước rồi nhé.” Hăn đứng dậy tắt hết đèn rồi quay trở lại giường trong bóng tối.

Kasumi cũng chầm chậm quay về giường mình, ruột gan bị lời tuyên bố trắng trợn khuấy lên rồi tung. Số người biết mặt cậu chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ngay cả cha mẹ cậu cũng hiếm khi được thấy mặt con trai mình kể từ khi cậu trở thành một hộ vệ. Diện mạo, bề ngoài, không là gì cả. Hoàn toàn không đáng nói tới. Thứ thiết yếu là kỹ năng, là thực lực. Cậu xinh đẹp hay xấu xí vốn không quan trọng.

Kasumi chỉ muốn có lại chiếc mặt nạ của mình.

4.

Đêm không trăng.

Kasumi xem đó là điềm lành.

Hy vọng là đủ lành để bù vào chỗ tên đại ngục Luther. Nghĩ đến hẳn là khó chịu nên cậu vội chỉnh trang lại y phục, kiểm tra lần nữa tất cả dây, túi, và vũ khí trên người.

Thứ duy nhất cậu còn thiếu là chiếc mặt nạ, và mong rằng sau đêm nay vấn đề nhỏ nhỏ ấy sẽ chấm dứt.

Xỏ vào đôi bao tay dài qua khuỷu tay rồi siết chặt từng sợi dây xong, cậu tự gật đầu với mình và ra khỏi phòng, rời nhà trọ, biến mất trên phố đêm.

Kasumi nhanh chóng tiếp cận mục tiêu của mình đêm nay – một căn nhà cách thị trấn một dặm. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, cảm giác hữu ích đã trở lại với cậu, dù là trong tình huống ngoài ý muốn – nhưng ít nhất cậu cũng sẽ tìm lại được Minoru và chiếc mặt nạ.

Sau một khúc queo gấp, căn nhà hiện ra rõ mồn một trước mắt. Đó là một dinh thự cổ kính, đồ sộ, nằm khuất xa cái nhìn tọc mạch của thiên hạ. Tìm ra nó dễ dàng như vậy có thể là bất thường – Jun là kẻ sẵn sàng vắt óc nghĩ đủ mưu ma chước quỷ để không bị chú ý, nhưng đồng thời lão cũng tự tin đến mức tự phụ.

Thôi thì chỉ mong Thượng đế hãy cho Minoru còn sống.

Kasumi hòa làm một với bóng tối, gửi thêm một lời cầu khẩn thầm lặng cho đêm tĩnh mịch không trăng, rồi tiến về phía dinh thự, đánh vòng ra sân sau. Bức tường đá tuy cao nhưng đã bị năm tháng bào mòn đến thô ráp, xem ra không phải nhờ đến dụng cụ đặc biệt. Co duỗi tay một lần nữa để thử độ giãn và đàn hồi của đôi bao tay được may vừa khít như in, và Kasumi bắt đầu leo.

Chỉ một lúc sau, cậu đã gọn gàng đáp xuống bên trong khu vườn và lập tức tiến về phía trước, cẩn thận giữ mình áp sát mặt đất. Trong tư thế quỳ ấy, cậu lôi từ trong ủng ra một cái kẹp mở khóa. Sau một hồi vừa vật lộn với ổ khóa vừa nguyên rửa thềm trong đầu, cuối cùng cậu cũng nghe tiếng cạch khẽ. Một tay cất đi cái kẹp, một tay thận trọng đẩy cánh cửa mở ra cho đến khi nó vừa bắt đầu rít thì cậu ngừng.

Chỗ trống sít sao đến độ suýt nữa là Kasumi không qua lọt. Khép lại cánh cửa sau lưng, Kasumi đi sâu vào nhà bếp rộng thênh thang. Phía bên kia phòng, khéo léo nằm khuất sau cầu thang cuốn đi lên, là một cánh cửa. Nhờ có nhãn lực đặc biệt mà cậu mới thấy được nó – và trong vòng một giây ngắn ngủi, Kasumi ước có được nhãn lực hoàn hảo mà chiếc mặt nạ của mình đem lại.

Nắm nắm cửa ngoan ngoãn xoay trong tay cậu – nhưng trước khi kịp tiến tới trước, cậu chợt nghe tiếng chân di chuyển thoáng qua.

Lưu huỳnh đột ngột lóe lên khiến Kasumi vội nhắm mắt trước khi luồng sáng đâm thủng nhãn lực của cậu. Tai nghe và tay vung, cậu chụp được cú đâm còn đang lao tới mình và vặn ngược tay đối thủ ra sau, vung hăn bay vào tường. Tiếng mũi gãy khô khốc và máu tuôn ướt át ngập đầy phòng, nhưng Kasumi đã thôi bận tâm đến đối phương.

Cậu thả gã bị thọt bất tỉnh ra, đúng lúc né một gã khác, sụp xuống chống tay và đưa chân quét ngang – gã này hốt hoảng ngã nhào. Kasumi đưa trọng lượng trở về chân và chồm tới, túm áo gã giật lên rồi dẫn mạnh xuống, không quên cho thêm một đấm ngay hàm.

Gã nằm im.

Đèn cầy vẫn cháy.

Kasumi đứng bất động. Cậu chờ.

Để rồi thành linh xoay người, phi tiêu phóng vọt ra khỏi tay. Đối thủ khuyu xuống, chỉ nghe tiếng nấc ngập ngựa đi kèm tiếng kiếm gõ leng keng trên sàn đá. Cậu lại chờ, nhưng yên lặng đã quay trở lại. Bóng tối cũng bao trùm.

Cậu từ từ mở mắt, tiến về phía tên vừa ngã xuống và lật ngược hăn lại, rút chiếc phi tiêu ra, cho vào bao như cũ sau khi đã chùi sạch máu lên áo

gã.

Xong xuôi, cậu quay trở lại với cánh cửa khi nãy. Kasumi biết ánh sáng le lói trên đây không rơi đến được căn hầm bên dưới nên mất một lúc xem xét, cậu mới bước xuống nấc thang đầu tiên.

Ánh sáng bùng lên khi cậu vừa nhấc chân khỏi nấc thang cuối cùng, đủ nhức nhối để suýt nữa là cậu không kịp chú ý bốn tên lực lượng đang lao về phía mình.

Suýt nữa.

Nhanh như chớp, Kasumi vòng tay ra chiếc túi da sau lưng và tung thứ bột trong đó vào tên gần nhất. Gã rú lên và loạng choạng lùi lại, tay buông vũ khí mà điên cuồng cào cấu hai mắt. Kasumi rút thanh đoản kiếm ra đỡ nhát chém của tên kế tiếp, chộp lấy hãn mà quăng vào tên thứ ba, xong xoay người né đường đao của tên thứ tư và thụp xuống để rồi chuôi lên ngay sát mặt gã, nhẹ nhàng cắm ngập lưỡi dao trong tay vào cổ họng trước mặt.

Buông tên đã được xử lý xong ra, cậu rút chiếc phi tiêu khác và giải quyết tên thứ hai, kẻ đã kịp hoàn hồn và đang nhào tới. Tên thứ ba cũng nổi bước, và khi cậu quay lại tên đầu tiên thì trong cơn hoảng loạn có lẽ gã đã đập đầu vào đầu đó mà bất tỉnh tự khi nào.

Tiếng cười khăng khặc đập vào tai cậu và khi Kasumi quay ngoắt về nơi phát ra âm thanh đó, hai chiếc phi tiêu sáng loáng đã nằm sẵn trên tay cậu.

“A, Kasumi. Xinh đẹp chết người, quả thật là định nghĩa sống của gia tộc. Đáng tiếc, đáng tiếc, chỉ thiếu mỗi đôi mắt xanh. Chắc phải uất ức lắm, người đẹp bóng đêm của ta, khi chỉ được nhìn mà không được hưởng? Lẽ ra mắt xanh lại hóa mắt vàng, chỉ một tiểu tiết thôi...”

Kasumi khịt mũi. “Jun, ta nghĩ cả đời này mi cũng đừng hòng hiểu được.”

“Hiểu cái gì?”

Người cười vào mặt lão và trả lời hóa ra lại là Minoru. Ngài gầy rộc đi, trên má bị rạch một đường dài, áo quần xộc xệch và cẩu bẩn nhưng... ngài vẫn còn sống, và thậm chí có vẻ mình mẫn hơn cả mong đợi của

Kasumi. “Jun ới là Jun, Kasumi chưa bao giờ muốn làm tộc trưởng. Cậu ấy cũng như ta – thích lang bạt đây đó, xem kiến thức và phấn đấu của bản thân đáng làm mục tiêu theo đuổi hơn quyền lực gấp ngàn lần.”

Jun nhếch mép cười khẩy. “Và chính vì vậy, bọn mi mới lọt vào tay ta.” Lão búng tay.

Lần này xông đến sáu tên. Kasumi hạ gục bốn tên trước, né cú đâm của hai tên sau – và để yên cho chúng đâm tiếp vào đầu mình.

Cậu đổ ụp xuống sàn, mắt mờ đi vì cơn đau thốn buốt óc.

Tuy vẫn luôn miệng nguyện rửa nhưng cậu mặc cho chúng lôi mình xềnh xệch về phía một bức tường trống trơn và, đương nhiên, trói cậu lại.

“Người lẽ ra là tộc trưởng kế tiếp và là chiến binh bóng đêm đáng gờm nhất của Đông tộc... lại gục ngã dưới chân của hai tên đâm thuê chém mướn – và trước đó là một gã hải tặc. Ta tự hỏi, có khi nào ta đang phí phạm thời gian quý báu để tìm hiểu phép thuật của bọn mi hay không? Vì rõ ràng ra đây, nó có cứu được đứa nào trong cả đám bọn mi đâu.”

Kasumi âm thầm kéo thử sợi dây trên đầu. Chỉ là loại thừng bán đầy rẫy ngoài chợ, đã vậy thay vì giang ra, hai tay cậu lại được quấn vào một nút. Ngu xuẩn. Có hay không có mặt nạ, trò vật vĩnh này cũng không giữ cậu được lâu. Xem ra mọi việc tiến hành suôn sẻ hơn cậu tưởng.

Từ phía bên kia phòng, Minori quan sát cậu, trong mắt thoáng qua vẻ tinh quái. “Thấy cậu còn sống ta rất mừng, Kasumi.”

“Chủ nhân, tôi phải nói câu đó mới đúng. Ngài khỏe chứ?”

“Ta vẫn khỏe. Thật lòng mà nói nhé, ta thấy bị bắt cóc thể này lại đơn giản nhanh chóng hơn là phải giải thích rồi lại báo cáo sau khi thoát ra khỏi đây.”

Kasumi nhăn mặt đồng tình.

Jun mò lại gần và Kasumi cứng người bắt mình đứng yên khi từng ngón tay lạnh toát di lên má cậu. “Tuyệt đẹp, ngài Kasumi, quả nhiên tuyệt đẹp. Và cậu sẽ là tuyệt đối nếu đôi mắt này cũng xanh biếc. Xem ra chỉ cần được gần như tuyệt đối là đã đủ thỏa mãn... nhưng vẫn đáng tiếc.”

“Mi tưởng mi có thể thoát được hậu quả sao?” Minori mệt mỏi hỏi. “Sau ba tuần rông rã nghiên cứu, những gì mi thu về được chỉ là con số

không. Ngay cả mặt nạ của Kasumi, mạnh hơn bất cứ chiếc nào trong bộ sưu tập mi cướp được, cũng thành vô dụng. Các tộc đã tồn tại hàng trăm năm trong bóng tối, mi nghĩ mi là ai mà có thể vươn tay chạm đến được thứ mà ngàn người khác không với nổi?”

“Câm mồm.” Jun nạt. “Hôm qua những lời làm nhảm của mi không thể làm ta đổi ý, và hôm nay cũng vậy. Kasumi, ngài thuyền trưởng đáng mến đâu?”

“Thuyền trưởng đáng mến?” Kasumi khinh bỉ hỏi lại. “Mi nói cái tên hải tặc đáng nguyên rửa kia à? Chết rồi. Hãn cũng ngu xuẩn như mi. Sau khi bị người của mi đánh rơi, hãn thả ta ra với mơ tưởng là ta sẽ chịu hợp tác tìm mi.”

Jun nhìn cậu chăm chăm.

“Bọn ta quay về tàu, chỉ kịp thấy cảnh nó nổ tan tành.”

Jun phá ra cười.

“Rồi hãn đưa ta đến kho dự trữ của hãn – xem ra làm hải tặc phải biết phòng xa. Sau khi đã yên ổn về lại đây, ta cắt cổ hãn và vứt xác xuống biển. Còn mi, mi đúng là một con chuột chui rúc khó tìm.”

“Mi tìm được ta kể cũng khá đấy, nhưng cũng đồng nghĩa với việc ta có thể sẽ bị thăm viếng bởi khách không mời khác. Nhưng một khi tìm ra được bí mật của mi, đó không còn là mối lo nữa.”

Kasumi bật cười nhạt bóng. “Bí mật gì kia? Ta không có gì cho mi tìm cả.”

Jun lại phá ra cười và vỗ má cậu. “Thưa ngài, hiện giờ ngài không có quyền nói không với ta. Mà ta bắt đầu nghi ngờ khả năng của mi đấy nhé – trước là bị hải tặc bắt cóc, sau lại bị lũ tay sai hèn mọn đánh gục? Nhưng đúng là trước đó là mi có hạ được vài đứa. Trên lầu còn đứa nào sống không đấy?”

“Một.” Kasumi trả lời. “Mi sắp bắt đầu hành hạ ta chứ gì?”

“Không.” Jun nói. “Ta sẽ hỏi mi, lịch sự và tử tế. Nếu mi từ chối hợp tác, ta bắt đầu hành hạ Minoru.”

Kasumi im lặng không đáp.

Jun nhếch mép, rồi lại gần một chiếc rương nhỏ đặt sát góc. Từ trong rương lão lôi ra một số bọc lụa được quấn cẩn thận. Lão mở ra từng cái, từng cái một, và Kasumi run lên vì phẫn nộ khi cậu nhìn thấy những gì trong đó.

Tổng cộng mười sáu chiếc mặt nạ, có cả của cậu. Năm của Đông tộc với một nửa đen, một nửa nhiều màu rực rỡ nhưng mỗi chiếc có kiểu hoa văn khác nhau. Ba chiếc khác của Tây tộc, một nửa sẫm vàng, một nửa rực cháy đủ mọi sắc lửa. Thêm bốn chiếc nữa của Nam tộc, một bên xanh đen trong khi nửa kia lấp lánh họa tiết tượng trưng cho băng và tuyết. Bốn chiếc cuối là kết hợp của nâu đất đậm đà và lá, hoa, cỏ uốn lượn đủ loại.

“Đồ khốn.” Cậu rít. “Đó không phải của mi.”

“Ta lấy được chúng, chúng là của ta.” Jun ngạo nghễ đáp trả. “Một khi khám phá ra toàn bộ bí mật trong đây... a, còn gì sung sướng bằng. Sẽ không một ai dám coi thường, dám xua đuổi ta đến vùng tối tăm như nhuốc như thế này nữa.”

Kasumi sẽ cho lão một cái chết chậm rãi và đau đớn nhất có thể. Rồi cậu sẽ cho lão tận mắt nhìn trái tim tối tăm như nhuốc mà cậu xé toạc ra từ ***g ngực lão. Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng cậu khi lão cầm chiếc mặt nạ của cậu lên vuốt ve. Con chuột thối tha này không có cái quyền đó.

Cậu giữ mình bất động khi Jun tiến lại gần mình, một tay vẫn nắm chặt thứ lão đã cướp đi trắng trợn.

“Mi sẽ chết.” Cậu gầm gừ.

“Không, ta không nghĩ vậy.” Lão thản nhiên nói. “Dòng dõi mi là thế mà sao mi chẳng khác gì tên kém trí tuệ nhỉ? Ngài Minoru còn sống được đến giờ này, đúng là phép màu. Nhưng đó là vấn đề của mi. Bây giờ, nói ta biết mặt nạ của mi có những lời chú gì. Ta có thể đoán được một số dùng để nâng cao giác quan và thể lực, đại loại thế.” Lão mân mê những ký hiệu mà lão cho là bùa chú – Kasumi chắc đã cười to vào mặt lão, có điều làm vậy không khác gì cho lão biết lão đã sai lầm như thế nào. “Ký hiệu nào là của lời chú cố định mặt nạ, chỉ cho phép vài người được gỡ ra?”

Lần này Kasumi không nhin được cậu cười to vào mặt lão. “Mi biết hóa giải nó mà không biết nó là ký hiệu nào sao?”

Jun ra dấu cho một tên lực lưỡng gần đó. Gã lại gần và tát Kasumi thẳng tay.

Cậu liếm dòng máu tươi trên môi. “Cứ thế này ta còn gì là tuyệt đẹp của mi nữa.”

“Phải, thật không nên.” Jun gật gù. Lão đưa ngón cái lên quệt máu đi. “Tiếc là ta không thể để một kẻ nguy hiểm như mi sống, chứ không thì người như mi có công dụng hữu ích hơn hộ vệ nhiều.”

Kasumi khinh khỉnh nhìn lão, nhưng không nói gì.

“Ta hỏi lại lần nữa.” Jun nói tiếp. “Cho ta biết bí mật của mi.”

“Không.”

Jun ra dấu, và gã nọ túm tóc Minoru giật ngược, dí con dao sáng loáng vào cổ ngài.

Kasumi cắn răng ngăn câu nguyện rửa bật ra, cắn phần liếc Jun. “Mi nhất định sẽ trả giá.”

“Ta nghe mãi nhàm rồi.” Jun nói. “Mi vốn không có lý do để chống đối ta.”

“Không, trong mắt ta chỉ có lý do để giết mi một khi ta thoát khỏi sợi dây này.” Và hy vọng là giây phút “một khi” đó không còn xa nữa. Trừ khi cậu đã lầm... Không hiểu sao chỉ nghĩ đến đó ruột gan cậu thắt lại. Cậu xua suy nghĩ đó đi và tập trung vào Jun.

Kẻ mà đang mơn trớn mặt cậu một cách tự nhiên quá mức. “Kasumi đẹp đẽ, sao lại phải đấu với ta? Khả năng của cậu ta luôn sẵn sàng trọng dụng.” “Mi vừa nói ta không có khả năng thì phải.” Kasumi đáp trả.

“Xinh đẹp như cậu dĩ nhiên phải có nhiều khả năng.” Jun mượng mà nói. “Hơn nữa, chỉ một chiến binh bóng đêm thấp kém cũng hơn mười lần bất cứ tên tay chân nào ta mua được. Chia sẻ bí mật với ta, phục vụ cho ta... nhận ta làm chủ nhân và ta sẽ vui lòng thả ngài Minoru đi. Ta chưa bao giờ muốn giết cậu, Kasumi, hẳn cậu phải biết điều này.”

Kasumi im lặng không đáp.

Minoru cười lớn.

Jun quay phắt qua trừng mắt. “Có gì đáng cười?”

“Ta cười mi thành thật tin rằng Kasumi sẽ đồng ý. Cậu ấy không đời nào chấp nhận bất cứ đề nghị gì từ một kẻ như mi. Sự ngây thơ của mi vừa lộ bịch vừa buồn cười, thế thôi.”

Jun tức tối hất đầu, và Minoru bị một cái tát ngang mặt.

Kasumi suýt nữa là giăng ra khỏi đám dây trói. “Chủ nhân!”

“Không phải lo, Kasumi. Nếu ta không chuẩn bị tinh thần trước, ta đã không nói những lời đó.”

Mày cậu nhú lại dữ dội. Cậu bắt đầu mất kiên nhẫn.

Nhưng khi vừa nghĩ đến đó, tai cậu bắt được một tiếng thịch nghèn nghẹt báo hiệu – và căn phòng bỗng nhiên bị bao trùm bởi khói trắng.

“Cái-” Jun tự động ngậm miệng lại và ra hiệu cho người của hắn hành động.

Quá trễ.

Kasumi vặn nhẹ cổ tay, vừa đủ để bật ra lưỡi dao con nhỏ xíu ló ra khỏi một khe hở nằm khuất giữa bao tay. Lưỡi dao cắt ngọt qua lần dây thừng chẳng khác gì cắt vải mảnh. Vì chân vẫn còn bị trói chặt nên cậu loạng choạng, và khi cậu đứng vững lại thì cả căn phòng đã phủ nặng một màn khói trắng dày đặc.

Cậu lướt tới và gọn gàng đốn gục lũ tay chân đứng rải rác, đồng thời lấy lại túi vũ khí khi nãy đã bị tước mất, đeo lên mình. Cậu vội quay trở lại bên Minoru, tự nãy giờ vẫn ngồi y một chỗ.

Từ phía bên kia phòng rú lên một tiếng kêu thảm thiết, theo sau là tiếng cười ha hả quen thuộc. Kèm lại cái đảo mắt ngao ngán, Kasumi cắt đứt dây trói cho Minoru và đỡ ngài dậy. “Chủ nhân, ngài không sao chứ?”

“Hoàn toàn vô sự, Kasumi. Chỉ cần một bữa ăn ngon và một giấc ngủ sâu là khỏe như cũ. Ta chưa đến nỗi già nua yếu ớt vậy đâu.” Nói rồi ngài ân cần vỗ nhẹ má cậu. “Làm tốt lắm.”

“Chủ nhân ở yên đây.” Không đợi câu trả lời, cậu phóng xuyên qua biển khói tới chỗ cậu biết có chiếc rương quý báu. Không may là mặt nạ của cậu vẫn còn nằm trong tay Jun – nhưng cậu sẽ có lại nó sớm thôi. Giữa làn khói đục phập phồng, cậu cố gắng thu gom hết số mặt nạ lại và cất vào trong rương, khóa nắp lại cẩn thận rồi nhắc lên bằng tay cầm bên hông.

Cậu quay về bên Minoru.

“Kasumi!”

Khói bóp méo âm thanh trong phòng, nhưng Kasumi vẫn có thể lần theo tiếng gọi đó. Cậu đặt chiếc rương xuống và đi về phía đã định – một cánh tay từ đâu phóng ra và chụp lấy cậu giật mạnh. Kasumi rủa thầm khi cậu va người vào Luther.

“Cuối cùng cũng chịu ló mặt.” Cậu gắt. “Thả ta ra.”

Luther cười. “Sao lại thả. Cậu xua đám khói này đi được rồi, giờ xong việc thì nó lại thành của nợ.”

“Đưa mặt nạ của ta đây.” Kasumi nói. “Bằng không chỉ còn cách chờ nó tự tan.”

Luther lầm bầm gì đó về phép thuật, tay giơ ra thứ Kasumi đòi hỏi. “Cậu sẽ dán cái này lên mặt và ta sẽ không bao giờ được thấy cậu nữa, phải vậy không?”

Kasumi nhíu mày, đột nhiên nhận ra rõ hơn bao giờ hết rằng một tay Luther vẫn đang ôm chặt lấy cậu, và hẳn đang đứng gần cậu như thế nào. “Thả ta ra ngay lập tức.”

“Vậy là phải rồi.” Luther thở dài. Hẳn buông ra và giơ tay lên chạm vào mặt cậu. Có lẽ cậu đã quá quen với tên khốn này và thói ngang nhiên cố hữu của hắn, nhưng cậu không cách nào tìm ra cơn thịnh nộ bốc lên như lúc Jun hành động y như vậy. Thay vào đó, khi ngón tay cái của Luther nhẹ nhàng lướt qua môi cậu, đầu óc cậu chao nghiêng.

Trước khi cậu kịp nghĩ tới chuyện trả lời, chiếc mặt nạ đã được đẩy mạnh vào tay cậu. Nó run nhè nhẹ, phấn khích khi được trở về với chủ nhân đích thực. Kasumi, từ khi chiếc mặt nạ bị tước đi tưởng như đã luôn nín thở chờ đợi, nay buông ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Cậu đã trở lại là mình, nguyên vẹn và thống nhất.

Nhấc chiếc mặt nạ lên, cậu gắn nó lên mặt. Phép thuật rung lên như dây đàn, ào ạt tuôn qua từng thớ thịt, hòa lại làm một với chủ nhân.

Tiếng thở dài lần nữa của Luther có lẽ đã là một âm thanh buồn, nếu như cậu không thô bạo vứt ý nghĩ nhảm nhí đó sang một bên và tập trung

tư tưởng, bàn tay giơ cao, xòe rộng, gọi lên phép thuật nằm sâu sau lớp mặt nạ.

Đám khói lay động – rồi biến mất.

“Mi còn không tin vào phép thuật nữa không?” Cậu hỏi, thoáng giật mình khi nghe giọng nói của mình nghèn nghẹt như trước kia.

Luther quan sát cậu. “Có lẽ không còn cách nào khác. Đó không phải là thứ duy nhất trong chuyến đi này ta đã không tin, và đã nhận ra mình sai lầm.”

Kasumi cau mày trước câu nói khó hiểu của hắn, nhưng chưa kịp hỏi lại thì hắn đã quay lưng.

“Đi.” Luther nói. “Ta đã trói Jun lại, đám người của hắn không chết cũng bất tỉnh. Người của ta chắc đang khiêng rương bạc cuối lên tàu, và sau đó chúng ta có thể khởi hành.”

Kasumi gật đầu, tiến về phía Minoru và nhắc chiếc rương nhỏ lên. “Chúng ta đi, chủ nhân.”

Minoru chậm rãi theo sau, rõ ràng vẫn còn mệt mỏi sau một thời gian dài bị giam cầm và ngược đãi.

Luther xốc Jun lên vai, hiện đang bất tỉnh hoàn toàn. Kasumi nhếch mép cười sau lớp mặt nạ.

“Nào nào.” Luther liền trêu chọc. “Ta biết cậu đang toan tính đủ trò vui cho con chuột già này, nhưng giữ dao của cậu lại cho chắc, người đẹp của ta. Quên là chúng ta sẽ đi nộp lão cho triều đình sao?”

Kasumi đảo mắt, không thèm trả lời – và hơn cả bối rối khi ngay cả với chiếc mặt nạ yên vị tại chỗ cũ, con người này vẫn dễ dàng đoán được suy nghĩ của cậu. “Còn mi, nếu không ngoan ngoãn ta sẽ nộp mi cho triều đình.”

“Chứ không phải cậu đã định làm vậy trước giờ sao.” Luther nháy mắt tinh quái.

Chỉ có điều Kasumi thấy được sự bất an trong đôi mắt đó.

Chết tiệt. Cậu muốn thoát khỏi người này càng sớm càng tốt.

Cậu quay ngoắt người về phía cầu thang, dẫn đường đi lên với bàn tay nắm chắc phi tiêu thủ thế trước mặt. “Ta không phải hạng người phản bội

người khác như vậy, và mi chỉ cần nói bóng gió một câu nữa thôi, ta sẽ cho mi một trận nhớ đời.”

Luther mỉm cười, xóc lại thân hình phốp pháp trên vai. “Đi thôi.”

Kasumi nhanh chóng lên tới đỉnh cầu thang. Cậu đá xác người sang một bên để lấy đường đi và quay lưng về phía cánh cửa cậu và Luther đã đột nhập vào.

Lần này, cậu đường hoàng đi ra cổng chính và mở toang cửa.

Bên ngoài trời còn tối mịt, nhưng bình minh chỉ còn cách vài tiếng.

Trên bậc thang đá có để sẵn hai cái đèn ***g và một hộp diêm. Kasumi nhóm cả hai, đưa một cho Minoru còn mình giữ cái còn lại.

Phải mất một tiếng mới ra được cảng, và thêm một tiếng nữa để chất hết số bạc kiếm được và một số hàng hóa cần thiết khác lên tàu. Và rồi nửa tiếng sau, con tàu thật sự xuất phát ra biển.

Kasumi hộ tống Minoru về buồng riêng, giúp ngài tắm rửa và thay y phục.

“Sáng hôm sau chúng ta phải nói chuyện, Kasumi.”

“Vâng, chủ nhân.”

Minoru mỉm cười. “Ta nhớ cậu. Ta rất tiếc chuyến đi này đã có quá nhiều rủi ro – nhưng có vẻ như cuối cùng rủi ro lại hóa may cho cậu, Kasumi.”

“Chủ nhân?”

“Ta rất tò mò khi thấy mối quan hệ giữa cậu và người bắt cóc cậu tiến triển rất tốt.” Kasumi nhả mặt đằng sau lớp mặt nạ. “Đơn thuần là hoàn cảnh đòi hỏi thích nghi, chủ nhân.”

“Chính thế. Ngủ ngon, Kasumi. Ta biết cậu sẽ vì ta mà đến, và ta cảm ơn cậu. Bất kể người khác có nói gì, cậu vẫn là một hộ vệ xuất sắc.”

“Ngủ ngon, chủ nhân.” Kasumi đáp khẽ, và tắt đèn. Cậu đi về phía cửa, đứng yên bất động, đợi đến khi Minoru đã ngủ say thì nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Cậu bước nhanh về phía buồng thuyền trưởng, mở cửa và lướt vào.

Luther đang thay áo. Khi Kasumi vừa đóng cửa, hần ngừng kéo cái áo lạnh qua đầu và quay lại nhìn cậu, ngạc nhiên lộ rõ trên mặt. “Ta tưởng cậu

sẽ canh gác bên Minoru.” Hãn mỉm cười.

Kasumi sửng người kinh ngạc.

Cậu... Lẽ ra cậu phải ở bên cạnh Minoru. Chủ nhân của cậu đã trở về, và cậu lại là một hộ vệ như trước.

Nhưng bản năng lôi kéo cậu quay về căn buồng này sau khi Minoru đã an toàn và say ngủ.

Luther mở miệng định nói gì đó, nhưng Kasumi đã quay người bỏ chạy.

Trở lại buồng của Minoru, cậu khép cửa và trượt dài đến khi ngồi bệt xuống sàn. Tay cậu run rẩy gỡ chiếc mặt nạ ra, quay nó lại để rồi nhìn trần trời vào từng đường chạm trổ lấp lánh mơ hồ dưới ánh trăng mảnh mai tuồn qua khung cửa sổ. Yếu ớt buông rơi nó xuống đùi, cậu áp chặt mặt mình vào hai bàn tay.

5.

Kasumi chưa bao giờ nghĩ có một ngày cậu sẽ ghét đất liền.

Sau mấy tháng ròng lênh đênh trên biển cả, cậu không mong gì hơn là được đặt chân lên mặt đất cứng cáp.

Và cậu ghét cảm giác đó.

Âm thanh nhốn nháo, đám đông lúc nhúc, từ bữa sáng đến bữa trưa rồi đến dạ tiệc, phải luôn để mắt đến cả trăm người lượn lờ trước mặt. Bị nhìn ngó, bị bàn tán, bị khiển trách vì sự bất cẩn ngu ngốc. Tiếng tặc lưỡi bất mãn khi được biết về sai lầm nhục nhã của một hộ vệ bóng đêm. Dĩ nhiên vẫn có lời khen ngợi vì đã cứu được chủ nhân, nhưng đó chỉ như giọt nước thấm vào núi thất bại mặch chất.

Tính luôn cả những lời khen ngợi vì đã bắt được Jun và thu thập chứng cứ kết tội lão.

Một tháng nữa thôi, tất cả sẽ lắng xuống, Minoru sẽ lại vui mình vào những ngày nghiên cứu thanh tịnh, và chỉ đến lúc đó Kasumi mới nhẹ người đi được một chút – và có thể lấy lại được thăng bằng như trước kia. Chỉ có một vấn đề: Dù đi bất cứ đâu, cậu cũng chợt nhận ra mình đang nhìn quanh tìm kiếm một mái đầu vàng, hoặc dỏng tai nghe ngóng tiếng cười ha hả quen thuộc.

Cậu không bao giờ nhìn hoặc nghe được thứ mình tìm. Sau khi tàu cập bến đến đúng nơi họ cần đến... Luther đã nhanh chóng biến mất về biển cả yêu dấu của hắn. Ở lại là bị bắt, hắn làm vậy cũng đương nhiên thôi.

Nhưng mà...

Kasumi rửa thầch, vội vã xua ý nghĩ lan man ấy đi và quay trở lại với thực tại.

Bên cạnh cậu, Minoru đang trò chuyện với người mà họ đã phải gặp từ mấy tháng trước – ngài Luther Hatcher-Rosque thật sự. Ông giống hệt như

những gì Kasumi đã vẽ ra trong suy nghĩ. Phong độ, đạo mạo, lịch lãm, và sở hữu một lượng kiến thức đáng nể. Ông và Minoru nói về những thứ nằm ngoài tầm hiểu biết hoặc quan tâm của Kasumi, với tốc độ một dặm một phút. Chỉ cần Minoru vui vẻ là được.

Cậu nhìn ngài Hatcher-Rosque lần nữa.

Tóc ngắn được cắt gọn gàng, không cần dây buộc. Ông không đeo kính. Y phục được là phẳng thơm và chẵn chu. Ông cư xử rất lịch sự, tế nhị, dễ mến, và thu hút. Hatcher-Rosque-thật là hình mẫu lý tưởng của một vị học giả đáng kính.

Và Kasumi ghét ông ấy.

Cậu tự hỏi bữa trưa địa ngục này còn lê la đến bao giờ, và chỉ muốn dấn vào câu trả lời. Minoru không có nhiều bạn bè số đông đơn giản là quá e dè ngài – phần cũng vì bên ngài luôn kè kè một tên hộ vệ lạ lùng. Nhưng xem ra ngài đã tìm được một người bạn thật sự nơi Hatcher-Rosque.

Tên khốn ngu ngốc này. Nếu đã định bỏ đi như vậy thì cũng phải để lại vài câu chứ? Cậu đã biết sẽ có ngày này, nhưng chẳng lẽ nói một câu trước khi biến mất cũng không được? Ha, mà thật ra cậu mong chờ gì ở hẳn? Hải tặc vẫn luôn là hải tặc, và nếu cậu dám nghĩ... Thôi thì, bây giờ cậu đã hoàn toàn thấu hiểu rằng Luther-hay-mặc-kệ-tên-hẳn-là-gì cũng chỉ là một kẻ lừa đảo đeo mặt nạ.

Tay Kasumi giật nhẹ, nhưng cậu kèm lại thôi thúc chạm vào chiếc mặt nạ của mình. Làm vậy luôn giúp cậu trấn tĩnh trở lại. Nó là bằng chứng quen thuộc, là lẽ phải nhắc nhở mọi chuyện đang đi đúng hướng đã định.

Vậy, tại sao cậu lại thấy có gì đó vô cùng thiếu sót?

Cậu từ chối trả lời câu hỏi của chính mình, đảo mắt nhìn quanh quán trà đông đúc. Năng tràn qua khung cửa sổ rộng mở phía bên kia phòng. Nhìn đâu cũng thấy hết gió đến lọ, đầy ắp hoa tươi mát mắt, tạo không khí dễ chịu và ấm cúng. Dù có ghét nơi này đi nữa, cậu cũng phải thừa nhận đây là một đất nước xinh đẹp. Không biết Minoru định ở lại đây bao lâu?

Và hy vọng cậu có thể chịu đựng được chừng ấy lâu. Mà cũng có thể không cần. Sứ giả của bộ tộc sẽ đến bất cứ lúc nào để áp giải Kasumi trở về. Cậu không quan tâm mấy. Như vậy còn tốt hơn quần quanh ở đây, phập

phòng mong ngóng một gương mặt cậu biết mình sẽ không bao giờ nhìn thấy lần nữa.

Buổi chiều trôi qua chậm chạp như đêm dài lảm ác mộng, khách trong quán lần lượt đến rồi đi trong khi Minoru và Hatcher-Rosque vẫn huyên thuyên không dứt. Mãi đến khi mặt trời sắp lặn, Minoru mới miễn cưỡng nói câu tạm biệt.

“Cám ơn Kasumi.” Ngài nói khi cả hai thả bộ về. “Vì đã kiên nhẫn chờ suốt từ trưa.”

“Tôi luôn sẵn sàng và vinh hạnh được phục vụ ngài, chủ nhân.” Kasumi máy móc đáp lại. “Ngài có vẻ rất phấn khởi.”

“Đúng vậy.” Minoru nói. “Luther là một người rất thú vị.”

Kasumi cứng người khi nghe cái tên đó.

Minoru quay sang nhìn cậu. Cậu ghét cái nhìn đó, vì nó nói rằng Minoru đang thấy thứ mà ngài không có phận sự gì nhìn thấy.

“Luther có phải tên thật của hã không?” Cuối cùng, Minoru hỏi.

Kasumi nhăn mặt. “Tôi không nghĩ hã biết tên thật của chính hã.”

“Hm.” Minoru trầm ngâm nghĩ. “Cậu có thích nơi này chút nào không, Kasumi?”

“Tôi chỉ là cái bóng, chủ nhân đi đâu thì tôi sẵn lòng theo đó.”

Minoru cười nhẹ. “Nơi này rất xinh đẹp và hiền hòa, Kasumi. Ta cứ nghĩ cậu sẽ thích nó.”

Kasumi không nói gì nhưng đã bắt đầu thấy khó chịu. Minoru đang âm mưu gì đó, và cậu không đào đâu ra tâm trạng đối phó với ngài lúc này.

“Ôi chà.” Minoru đột ngột kêu. “Xem ra đã đến lúc phải nghe nốt nhạc cuối rồi.”

Kasumi nhìn “nốt nhạc cuối” mà Minoru nói, cảm giác hốt hoảng rơi như đá tảng trong bụng – một cỗ xe ngựa đen tuyền, bên hông mang biểu tượng mặt trăng và bốn ngôi sao của quê nhà.

Minoru mỉm cười và khẽ chạm vào vai cậu. “Không sao đâu, Kasumi. Rồi cậu sẽ thấy.”

Kasumi im lặng giật người lại và lùi xuống, nhường bước cho Minoru dẫn đường vào nhà.

Nội thất được trang trí bằng hai màu chủ đạo xanh và nâu, điểm xuyết nhiều màu khác. Đây là phần thưởng triều đình tặng cho Minoru, đổi lại những cống hiến mà ngài và Hatcher-Rosque sẽ đem lại cho đất nước này. Một dinh thự khang trang hơn tất cả những nơi họ đã từng trú lại trong những ngày dài chu du. Càng lúc Kasumi càng có cảm giác những ngày đó sẽ không trở lại nữa. Đó đã từng là mong muốn của cậu.

“Chào ngài, ngài Minoru.” Ba người đứng bên ngoài lên tiếng. Tất cả đều đeo mặt nạ giống Kasumi, nhưng hoa văn khác nhau. Tất cả đều cúi mình, trừ một người vẫn đứng thẳng. Thân hình ông cao lớn vạm vỡ, mái tóc dài đen nhánh được tóm gọn sau gáy, điểm vài sợi bạc. Gương mặt ông, đẹp như tranh vẽ, không hề bị che giấu. Nổi bật nhất là đôi mắt, sáng rực một màu xanh như ngọc quý.

Minoru gật đầu. “Ngài Daichi, vinh hạnh được gặp lại ngài, chỉ tiếc là vì một lý do không hay.”

“Lý do gì không quan trọng, ngài Minoru, tôi cũng rất vui được gặp ngài. Trước tiên, cho phép tôi thay mặt Đông tộc gửi đến ngài lời xin lỗi vì đã thất bại nghiêm trọng trong việc bảo vệ ngài, nhất là khi ngài đã tin tưởng và hào phóng chọn bộ tộc.”

“Một lời xin lỗi không cần thiết.” Minoru nhỏ nhẹ nói.

Kasumi đứng yên như đá, biến mình thành cái bóng ngay cả với ngài Daichi. Cho đến khi họ quyết định nhìn đến cậu, cậu không tồn tại trên đời.

“Trái lại kia,” ngài Daichi tiếp lời, “lẽ ra ngài không phải gặp bất cứ nguy hiểm gì. Bộ tộc đã được báo cáo chi tiết, và tôi không có lý do gì bào chữa cho việc hộ vệ xuất sắc nhất tộc bị một tên hải tặc lừa gạt qua mặt.”

Minoru lắc đầu. “Nếu đó là báo cáo mà ngài nghe được thì tôi xin được đính chính, ngài Daichi, rằng ngài vẫn chưa nghe hết câu chuyện chính xác.”

“Ô?” Ông hỏi. “Vậy câu chuyện tôi phải biết là gì?”

“Kasumi nhất định sẽ nhận ra nếu có ai muốn tấn công tôi. Và cậu ấy đã không nhận ra bất cứ nguy hiểm gì hướng về phía tôi, một phán đoán hoàn toàn chính xác trong tình huống ấy. Bản chất của Kasumi vốn lương thiện và tận tụy, đồng thời quyết đoán và mạnh mẽ. Vì vậy cậu ấy là một hộ

vệ tuyệt vời. Cậu ấy bị lừa không phải vì không thấy được đe dọa dành cho tôi, mà vì không chú ý tới đe dọa dành cho chính mình. Bản năng của Kasumi không bao gồm lo lắng cho an toàn của bản thân, và dĩ nhiên cậu ấy không lường trước được kẻ địch này. Ngài Daichi, ngài có tìm ra sơ hở nào trong lý do của tôi không?”

Sau một khắc im lặng, ngài Daichi thừa nhận bằng tiếng hừm nhẹ. “Tôi quả thật không thấy sơ hở nào để trừng phạt Kasumi, nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.”

“Không, vẫn chưa. Hay chúng ta ngồi xuống nhấp chút trà, rồi tôi sẽ kể nốt phần còn lại?”

“Rất sẵn lòng.” Ông nói. “Chúng tôi rất cảm kích lòng hiếu khách của ngài.”

“Chỉ là chút trà mọn cho khách quý thôi.” Minoru nhẹ nhàng đáp lại.

Bốn người lần lượt ngồi xuống trong im lặng, còn Minoru tự tay đi pha trà và đưa lại bàn. Kasumi đứng giữa hai khung cửa sổ lớn nhìn ra đường, vị trí cho phép cậu quan sát cả căn phòng. Cậu tự thấy hài lòng khi không ai nhìn tới cậu.

“Vâng, mời ngài tiếp tục.” Ngài Daichi nói. “Tôi rất nôn nóng được nghe.”

“Tên hải tặc mà ngài nói không phải một đối thủ dễ dàng hạ gục, ngay cả với chiến binh đứng đầu tộc. Không biết các ngài có còn nhớ nhân tình của Công chúa từ sáu năm trước?”

Bốn người đàn ông nhìn nhau, có vẻ vừa buồn cười vừa khó chịu. “À vâng.” Ngài Daichi đáp. “Gã đàn ông đến từ chí bắc. Khiêu khích và điên rồ. Người vùng ấy, toàn bộ nông cuồng cả.”

Minoru bật cười. “Quả đúng vậy. Tôi tin chắc tên hải tặc của chúng ta là người vùng ấy. Ngoại hình tương tự, và cả thói nông cuồng. Kasumi được biết hẳn là trẻ mồ côi, nên rất có thể hẳn lưu lạc từ phương bắc, hoặc cha mẹ của hẳn xuất thân từ đó. Cộng thêm với việc hẳn chọn cuộc sống lênh đênh trên biển, một nơi không hề dễ sống... Tôi có lý do tin chắc hẳn rất hợp với Kasumi đây.” Ngài lại cười. “Nhưng các ngài đừng bao giờ mong nghe Kasumi thừa nhận điều đó.”

Kasumi đứng yên, vờ như không nghe câu nhận xét vu vơ ấy.

Những người khác mỉm cười rồi lắng nghe Minoru kể nốt phần còn lại của cuộc hành trình. Hai tiếng sau, khi chi tiết cuối cùng đã được đưa ra ánh sáng, tất cả đều trầm ngâm im lặng, tách trà dở dang nguội lạnh trên bàn.

Cuối cùng, ngài Daichi ngẩng lên, hướng cái nhìn nghiêm nghị về phía Kasumi. Ông quay lại nhìn ba người đi cùng mình, rồi đến Minoru. Và rồi gật đầu. “Thôi được. Dù tôi vẫn nghĩ Kasumi cần phải bị trừng phạt vì đã phạm sai lầm, tôi không thể công bằng mà tuyên bố cậu ấy đã không hoàn thành nhiệm vụ của mình. Kasumi, cậu đã cứu lại được chủ nhân, làm rất tốt. Ta tiếc là đã không gặp được tên hải tặc này của cậu.”

Của cậu. Ha. Không hiểu đang ám chỉ gì đây. Kasumi chỉ gật đầu.

“Xin phép ngài?” Ngài Daichi hỏi.

“Dĩ nhiên.” Minoru mỉm cười, quay qua Kasumi. “Hộ vệ của ta, có thể gỡ mặt nạ ra không?”

Kasumi làm theo lời, móc chiếc mặt nạ lên cánh tay trái.

Ngài Daichi đứng dậy, tiến lại gần cậu. “Kasumi, thấy con còn sống mạnh khỏe, ta rất mừng. Mẹ rất nhớ con và cảnh cáo ta không được hành động lỗ mãng khi chưa biết rõ ngọn nguồn câu chuyện. Cũng tốt là ta thường nghe theo những gì bà ấy nói.”

Một bên mép giật nhẹ, Kasumi đáp lại cái ôm của ông. “Chào cha. Con đoán mẹ vẫn khỏe?”

“Đủ khỏe để chỉ huy tộc còn nhiều hơn cả ta.” Ngài Daichi khô khan đáp. “Ta thấy em con không việc gì phải lo lắng cái ngày lên chức trưởng tộc – ta thề là mẹ con không hề có ý nhường cái ghế đó lại cho ai.”

Kasumi bật cười.

“Lại đây ngồi, Kasumi. Ngài Minoru, một khi chúng ta không cần bàn đến hình phạt lẽ ra phải có, hay là chúng ta bàn đến đề nghị của ngài?”

Minoru mỉm cười. Kasumi liếc ngài vì đã biết quá rõ cái nhìn ấy. Cậu ngậm miệng lại, quyết định không hỏi đơn giản vì cha cậu nhất định sẽ không hài lòng khi nghe cậu chất vấn chủ nhân của mình.

“Nếu vậy tôi sẽ cho người nhân tin người đã đưa ra đề nghị ấy, và khi ngài ấy đến chúng ta có thể chính thức đi vào vấn đề.”

“Vâng, dĩ nhiên.” Ngài Daichi nhã nhặn đáp. “Trà ngon, đây là loại trà gì nhỉ? Tôi phải mua một số kha khá về nhà mới được, và vài món nữ trang cho bà vợ, bằng không tôi đoán chắc bà ấy sẽ treo ngược tôi lên...”

Kasumi gấn mặt nạ lên trở lại, ngồi lặng lẽ nhìn Minoru thong thả viết một mẫu tin ngắn và gửi đi, trong khi mọi người trò chuyện vui vẻ. Chuyện này là như thế nào, và tại sao cậu không biết gì cả?

Tại sao cậu lại không vui khi được tha bổng dễ dàng như vậy? Cha cậu thậm chí đã đích thân đến đây để tuyên án, nhưng Kasumi vẫn không thấy gì ngoài cảm giác nặng nề đã thít chặt lấy cậu suốt bốn tháng nay... kể từ khi Luther bốc hơi không để lại dấu vết.

Tiếng gõ cửa đột ngột đến sau ba tiếng chờ đợi.

Khi người hầu chạy đi mở cửa, Minoru mỉm cười đứng dậy và sải bước ra đón khách: một người đàn ông cao lớn phục sức rất sang trọng. Kasumi không thấy rõ mặt người này, nhưng hành vi bất thường của Minoru làm cậu cảnh giác.

Cậu chờ đến khi người mới đến lại gần, và Minoru lên tiếng. “Xin được giới thiệu với ngài Daichi và các vị khách quý, ngài Isaac Keen.”

Và trên mặt hẳn là một cặp kính. Kasumi biết hẳn làm vậy chỉ để chọc tức cậu. Một khi Minoru bước ra khỏi đây, máu sẽ đổ. Nụ cười nhếch mép thoáng qua chứng tỏ tên khốn cũng biết điều đó.

“Ngài Isaac, xin mời ngồi. Chúng tôi đang thưởng thức chút trà địa phương, ngài có muốn thử?”

“Rất sẵn lòng.” Isaac lịch sự đáp, ngồi xuống chỗ trống cạnh Minoru – và đối diện Kasumi.

“Ngài Isaac,” ngài Daichi hỏi. “Tôi rất vinh dự được gặp ngài sau mấy tháng liên lạc vừa qua.”

“Tôi cũng vậy.” Isaac thoải mái nói, vừa mỉm cười vừa gật đầu chào một lượt.

Ngài Daichi phấn khởi nói. “Đề nghị của ngài rất độc đáo, nhưng vẫn chưa phải là lạ lùng nhất.”

Isaac cười rộng hơn. “Mục tiêu của tôi là độc đáo nhưng không quá nổi bật. Cân bằng mới là thiết yếu.”

“Bây giờ chúng ta đã có mặt đông đủ và hình phạt của Kasumi đã được bỏ qua, mời ngài và ngài Minoru giải thích chi tiết mọi việc.”

Minoru gật đầu, trước là với ngài Daichi, sau là với Kasumi.

Chột dạ. Thật sự đang xảy ra chuyện gì?

“Tôi thấy mình bắt đầu yêu thích cuộc sống ở đây,” Minoru chậm rãi nói. “Tôi cũng nhận ra ngài Hatcher-Rosque sẽ sớm trở thành bạn tâm giao cả đời của mình. Sau chuyến phiêu lưu nho nhỏ vừa qua, tôi không còn hứng thú tiếp tục lối sống nay đây mai đó nữa. Phải rời xa Kasumi là một mất mát lớn vì tôi xem cậu ấy như người bạn thân thiết, nhưng tôi là người trọng chữ tín và trong thỏa thuận có nói rõ, cậu ấy là hộ vệ của tôi chừng nào tôi còn cần cậu ấy. Giờ đây, một khi chọn cuộc sống ổn định này, tôi tự thấy mình không cần một hộ vệ bản lĩnh như vậy nữa.”

Sau lớp mặt nạ, Kasumi giật mình, mắt mở to kinh ngạc. Minoru muốn cho cậu đi?

A... như vậy... như vậy cũng phải. Cũng đúng thôi. Một bản thỏa thuận đâu thể kéo dài cả đời...

“Chính vì vậy, ngài Daichi, quý ngài trong tộc, hôm nay tôi xin được tiến cử một người đang tìm kiếm sự bảo vệ cấp cao mà chỉ các ngài mới có.”

Mắt Kasumi lập tức nheo lại. Không đời nào hăn dám.

Một bên mép Luther – Isaac – thoáng nhếch lên, cho thấy rằng, dĩ nhiên hăn dám.

Ôi trời, cậu nhất định-

“Thưa quý ngài, đặc biệt là ngài Daichi,” Isaac giở giọng mượt như lụa ra. “Như tôi đã thú nhận, cách đây vài tháng tôi vẫn còn là một tên tội phạm. Chính xác hơn, là hải tặc. Nhiều sự kiện xảy ra gần đây đã thôi thúc tôi từ bỏ cuộc đời ấy và cố gắng hoàn lương, hy vọng được sống trong thanh tịnh. Tuy vậy, tôi không ngây thơ đến mức tin rằng kẻ thù cũ sẽ để tôi yên một khi chúng nghĩ tôi đã biến thành một kẻ hèn nhát chui rúc ở đây.

Có người khuyên tôi, bộ tộc của ngài là lựa chọn đúng đắn, và tôi hoàn toàn có khả năng thỏa mãn mọi chi phí yêu cầu.”

Ngài Daichi cười nhẹ. “Như tôi nói, một đề nghị độc đáo. Chúng tôi đã xem xét cẩn thận, và ngài Minoru chưa bao giờ tiến cử ai, do đó ngài quả thật là một lựa chọn đúng đắn.” Ông mỉm cười. “Trừ phi có ai phản đối, tôi rất sẵn lòng ký thỏa thuận này. Sau khi cân nhắc những nguy hiểm có thể xảy ra, và nhất định sẽ xảy ra phần lớn thời gian, nếu không muốn nói là cả đời ngài, tôi xin được chọn hộ vệ số một của tộc.”

“Vâng, như vậy càng hợp ý tôi.” Isaac đáp, trong mắt không có gì ngoài tinh quái nhảy múa điên cuồng.

Kasumi sẽ tàn sát hết những người có mặt hôm nay.

“Về phần chi phí, tôi đã nói rõ trong thư trước.”

“Đồng ý.” Isaac nhanh chóng gật đầu.

“Vậy nếu ngài không có ý kiến, tôi xin được giới thiệu hộ vệ tốt nhất mà Đông tộc có. Cậu ấy là Kasumi, và kể từ đây sẽ phục vụ ngài cho đến khi ngài quyết định hủy thỏa thuận.”

“Chấp nhận, và vô cùng hài lòng.” Isaac nói.

Minoru liền đứng dậy. “Tôi thấy chúng ta không nên làm phiền ngài Isaac trò chuyện với hộ vệ mới của mình. Ngài Kasumi, từ tận đáy lòng, xin cảm ơn ngài về tất cả. Ngài luôn là người bạn tốt của tôi, và hy vọng một ngày nào đó chúng ta có dịp dùng bữa như bạn bè.”

Kasumi gật đầu, đứng lên cúi chào thật thấp. “Được phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi, ngài Minoru. Chúc ngài sống vui vẻ. Chúng ta sẽ sớm có dịp gặp lại nhau.”

Cậu ôm cha mình lần cuối và chờ tất cả rời đi, cả người gần như run lấy bầy.

Khi cánh cửa đóng lại kèm theo tiếng cạch vang vọng khắp phòng, cậu chậm rãi quay lại đối diện với kẻ sắp phải chết còn hơn cả người đã chết.

“Có thể nào gỡ mặt nạ ra?” Isaac hỏi.

Kasumi lật phăng nó ra, cẩn thận đặt xuống bàn – và lao tới, cho hẳn một đấm ngay hàm, thụp xuống né bàn tay vồ lấy mình rồi gạt chân hẳn.

Cậu đâm hẳn thêm cú nữa trước khi bị tóm lấy và ném sang một bên. Cậu đứng dậy vừa đúng lúc bị ấn vào bức tường sau lưng.

“Tên khốn.” Cậu rít.

Isaac nhe răng cười, và hôn cậu.

Kasumi cắn mạnh môi hẳn, thỏa mãn khi nghe hẳn kêu khẽ vì đau – rồi giăng hai tay mình ra, vòng ra sau cổ Isaac, kéo hẳn sát đến hết mức có thể. Mùi gió biển vẫn còn thoang thoảng trên người hẳn, lẫn với mùi nước hoa sắc sảo và nhẹ nhẹ cay. Tóc hẳn đã mọc dài sau bốn tháng, đủ để Kasumi luồn tay vào đó mà giật nhẹ.

“Ta sẽ giết mi.” Cậu nói khi Isaac cuối cùng cũng thả cậu ra.

Hắn cười lớn. “Ta rất nhớ cậu và mấy câu đe dọa chém giết của cậu, Kasumi.”

“Nếu mi, chỉ trong vài giây thôi, dám mơ tưởng rằng ta sẽ gọi mi là chủ nhân, tên gian xảo, luồn lách-”

Isaac hôn cậu lần nữa. Kasumi ước gì cậu có đủ bản lĩnh chống cự, nhưng sau bốn tháng chìm ngập trong khổ sở vì-

Cậu đẩy hẳn ra. “Mi biến mất! Một câu để lại cũng không, mi cứ thế mà biến mất! Thả ta ra ngay!”

“Xin lỗi.” Isaac nói. “Khi đó ta không nói gì vì vẫn chưa chắc chắn, nhưng sau đó ta nhận ra, nếu không tấn công bất ngờ kiểu này, cậu sẽ chém ta ra thành vài khúc.”

Kasumi trừng mắt. “Lại còn Isaac?”

“Không thích sao?”

Mắt cậu vẫn trừng.

Hắn cười toe toét, ngón trỏ lười biếng di nhẹ lên môi Kasumi. “Đó là tên của ta trước khi trở thành hải tặc. Có lẽ là cái tên duy nhất không dính líu tới tội lỗi gì. Hay cậu thích ta trở lại là Luther hơn?”

“Im mồm.” Kasumi gắt. “Mi im mồm cho ta, bằng không ta phải giết mi thật. Không tin được-” Cậu đâm ngực hẳn nghe thịch một tiếng lớn. “Ít nhất cũng phải nói gì đó chứ.”

“Ờ- ta có hơi bối rối tí. Cái trò hoàn lương này ta chưa thử bao giờ. Và...”

Kasumi liếc. “Và gì?”

“Ta cứ sợ nếu ta nói, cậu sẽ từ chối.” Hãn thú nhận. “Bằng cách này, ta có nhiều thời gian để tìm cơ hội lung lạc cậu hơn.” Hãn đưa hai tay ôm mặt Kasumi. “Liệu ta có thể hy vọng cậu sẽ không coi ta đơn giản chỉ là chủ nhân không?”

“Nếu mi thật sự nghĩ ta sẽ gọi mi là chủ nhân,” cậu điềm tĩnh đáp, “thì mi còn điên hơn ta tưởng. Vậy ra đây là mặt nạ mới của mi à? Quý ông giàu có và chủ nhân?”

Isaac cười khoái chí. “Này nhé, kể từ đây ta lại muốn sống không-mặt-nạ hơn kia. Nhưng dĩ nhiên cũng không hứa chắc được, vì ta không muốn thông lọng tìm đến cô.”

Kasumi khịt mũi và túm áo hãn giật lại gần. “Đồ ngốc.”

“Nhân tiện cho biết, cậu là người duy nhất nghĩ vậy.” Isaac nói. “Có lẽ cậu nhìn thấy thứ mà không ai khác nhìn thấy.” Giọng hãn nhẹ như gió thoảng, nhưng đôi mắt xanh xám nhìn xoáy vào cậu, sâu đến nghẹt thở.

“Công bằng thôi.” Kasumi đáp. “Chưa có kẻ nào dám nói ta nóng nảy.”

“Đừng có kẻ nào dám nói câu đó.” Hãn cảnh cáo. “Ta hoàn lương là vì cậu nhé. Cũng vì cậu mà ta phải nhả ra cả một gia tài để mua về một lốc đe dọa chém giết và cú đâm móc cực hiếm nhé. Cho nên cái nóng nảy này là của ta, không ai khác.”

Kasumi khịt mũi lần nữa, kèm lại nụ cười đang tìm đường lên mặt mình. “Đã bảo im mồm.” Cậu mắng, và hôn tên hải tặc hoàn lương của mình một cái rồ kêu.

HẾT

Table of Contents

1
2
3
4
5